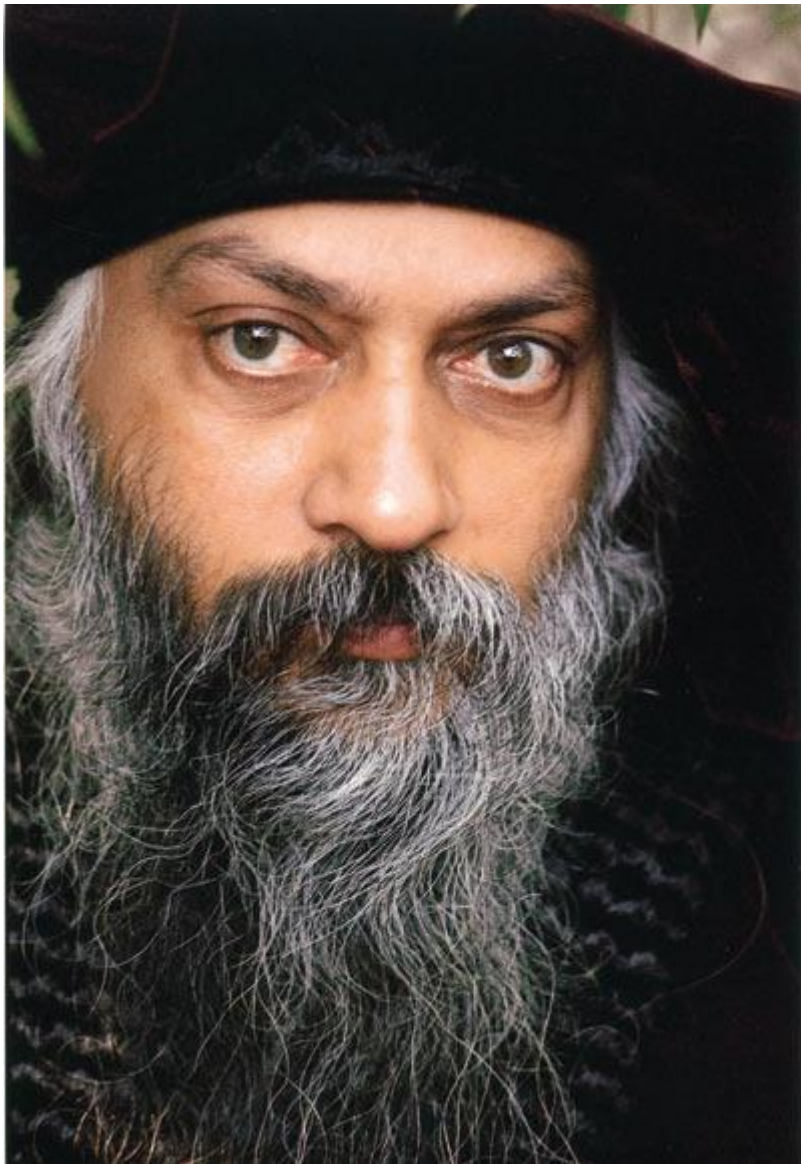

Viața este
Aici și Acum
de
OSHO

Trăiește total, trăiește cu pasiune... În felul acesta fiecare moment devine de aur, iar întreaga ta viață se transformă într-o înșiruire de clipe

aurite. O astfel de ființă nu moare niciodată, căci atingerea ei seamănă cu aceea a regelui Midas: orice atinge, se preschimbă în aur.

Această scurtă viață pe care o aveți poate fi transformată într-un paradis. Această mică planetă este floarea de lotus a paradisului.

Singura răspundere adevărată este față de propriul tău potențial, față de propria ta inteligență și conștiință, față de acțiunea conformă cu ele.

Atunci când te naști, nu ești un copac, ci o sămânță. Trebuie să crești, trebuie să ajungi la o înflorire, iar această înflorire va fi mulțumirea ta, împlinirea ta. Această înflorire nu are nimic de-a face nici cu puterea, nici cu banii, nici cu politica. Nu are legătură decât cu tine, cu evoluția ta personală.

Înțelege, trebuie să devii o adevărată celebrare pentru tine însuși!

Dacă tânjești după o utopie, dorința ta se îndreaptă de fapt către o armonie individuală și socială. Această armonie nu a existat niciodată, întotdeauna a fost un haos.

Societatea a fost împărțită în diferite culturi, în diferite religii, în diferite națiuni - toate având drept fundament diverse superstiții. Nici una din aceste împărțiri nu e valabilă.

Ele arată însă că omul este divizat în el însuși, iar acestea sunt proiecțiile conflictului sau interior. Omul nu are unitate lăuntrică și, prin urmare, nu este în stare să creeze o societate, o umanitate unică, nici în afara lui.

Cauza nu se găsește în exterior. Exteriorul este doar o reflectare a ființei sale lăuntrice.

Nimeni nu a acordat o atenție prea mare individului, și aceasta este cauza fundamentală a tuturor problemelor. Însă datorită faptului că individul pare atât de mic și societatea atât de mare, oamenii au impresia ca societatea poate fi schimbata, după care individul se va schimba la rândul lui.

Dar lucrurile nu stau deloc așa, căci "societatea" nu este altceva decât un cuvânt; există numai indivizi, nu există societate. Societatea nu are

suflet, în cadrul ei nu se poate produce nici o transformare. Schimbarea este posibilă numai în cazul individului, indiferent cât de mică ar fi aceasta. Și odata ce învățați cum să schimbați individul, acest lucru poate fi apoi aplicat asupra tuturor indivizilor, de pretutindeni. Eu cred că într-o bună zi vom avea o societate care să fie în deplină armonie, care să fie mult mai bună decât toate ideile pe care creatorii de utopii le-au produs de mii de ani. Realitatea va fi cu mult mai frumoasă.

Nu ești niciodată mulțumit cu ceea ce ești și cu ceea ce ți-a dăruit existența, deoarece atenția ta se îndreaptă întotdeauna spre altceva. Ai fost plasat acolo unde natura nu a plănuit să fii. Nu te îndrepti spre realizarea propriului tău potențial.

Tu încerci să fii ceea ce vor alții să fii, însă acest lucru nu te va putea mulțumi niciodată. Iar când apare nemulțumirea, logica îți spune: "Poate că ceea ce ai nu este suficient; străduiește-te să obții mai mult!" Atunci încerci să obții mai mult, începi să cauți. Și toată lumea apare cu o mască zâmbitoare, toată lumea zâmbeste fericită, astfel încât fiecare vrea să-i păcălească pe toți ceilalți. Și tu porți, la rândul tău, o mască, astfel încât ceilalți cred că ești ceva mai fericit; iar tu, la rândul tău, ai impresia că ei sunt mai fericiți. Iarba pare a fi mai verde în curtea vecinului. El privește însă iarba din curtea ta; pentru el aceasta este mai verde. Ea pare efectiv mai verde, mai mlădie, mai frumoasă. Acestea sunt iluziile pe care le creează distanța.

Când te apropii însă mai mult, începi să vezi că nu este chiar așa. Dar oamenii rămân la distanță unii de alții. Chiar și prietenii, chiar și iubiții, se țin unul pe altul la distanță; o apropiere prea mare ar fi periculoasă, s-ar putea ca ei să vadă ceea ce ești în realitate. Iar eroarea își are sursa în chiar modul în care pui problema, astfel încât - orice ai face - nefericirea te va urma. Vezi pe cineva care dispune de mulți bani: îți vine imediat ideea că banii reprezintă cauza fericirii. Privește la acest om! Cât de fericit pare să fie! Așa ca alergi după bani. Un altul este mai sănătos; alergi după sănătate! Un altul face altceva și arată foarte mulțumit - îl urmărești! Dar de fiecare dată e vorba de celălalt...

Societatea a aranjat lucrurile astfel încât să nu îți pui niciodată problema propriului tău potențial. Și toată nefericirea provine din faptul că nu ești tu însuși. Fii doar tu însuși și toată nefericirea și toată competiția cu ceilalți dispăre; nu îți mai pasă că alții au mai mult, că nu ești tu cel care are mai mult.

Dacă vrei ca iarba să fie mai verde, nu are rost să privești în curtea vecinului. Este atât de simplu ca iarba să fie mai verde!

Omul trebuie să fie înrădăcinat în propria sa energie potențială, indiferent care este aceasta. Lumea va fi atât de mulțumită astfel, încât acest fapt vi se va părea pur și simplu incredibil.

A fi viu înseamnă a avea simțul umorului, a avea o profundă calitate de a iubi și de a te juca în voie.

Sunt absolut împotriva oricăror atitudini negative în privința vieții, iar respectul acordat Divinului a reprezentat întotdeauna o negare a vieții. Pentru a transforma acest respect în ceva pozitiv trebuie să i se adauge neapărat calitatea jocului, simțul umorului și iubirea. Respectul față de viața este singurul fel de respect care poate fi arătat Divinului, deoarece nimic nu este mai divin decât viața însăși.

Omul poartă în interiorul lui un mare tezaur, însă el mai poartă în sine și întreaga moștenire animală. Aceasta trebuie îndepărtată, pentru a permite comorilor să se înalțe în câmpul conștiinței, pentru a fi împărtășite cu ceilalți. În realitate, aceasta este caracteristica bogăției: cu cât o împarți mai mult cu alții, cu atât îți aparține mai mult.

Cea mai mare parte a problemelor noastre apar doar pentru că nu le-am privit niciodată cu adevărat, nu ne-am îndreptat niciodată atenția asupra lor pentru a vedea ce sunt ele în realitate.

Încercați să creați numai lucruri frumoase, nu aduceți la viață nimic urât. Nu aveți prea mult timp și nu aveți nici multă energie de pierdut. Având o viață atât de scurtă, având o sursă de energie atât de mică, este pur și simplu stupid să o pierdeți în tristețe, în furie, în ură, în gelozie.

Folosiți-vă energia în iubire, folosiți-o în acțiuni creatoare, în prietenie, în meditație; îndreptați-vă spre ceva care să vă înalțe. Și cu cât vă înălțați mai mult, cu atât întâlniți mai multe izvoare de energie care stau la dispoziția voastră. Depinde numai de voi.

Nici o ființă umană nu este o insulă. Trebuie să vă amintiți mereu acest lucru, deoarece el reprezintă unul din adevărurile fundamentale ale vieții. Insist asupra acestui fapt, deoarece există mereu tendința de a-l uita. Facem cu toții parte din aceeași energie a vieții, din aceeași existență oceanică. Și tocmai datorită faptului că rădăcinile noastre sunt ancorate în aceeași unitate, este posibilă iubirea. Dacă nu am fi o singură unitate, iubirea nu ar fi nicidecum posibilă.

Omul poartă încă în el multe instincte animalice: furia, ura, gelozia, posesivitatea, șiretenia. Tot ceea ce a fost condamnat în interiorul omului pare să aparțină unei părți inconștiente foarte profunde. Iar scopul alchimiei spirituale este acela de a produce eliberarea de întregul trecut animalic.

Dacă nu se va elibera de acest trecut animal, omul va rămâne divizat. Trecutul animalic și calitățile umane nu pot coexista, deoarece calitățile umane reprezintă tocmai opusul celor animalice. Deci tot ce poate să mai facă omul este să cadă în ipocrizie.

În ceea ce privește comportamentul lui formal, omul se conformează idealurilor umane de iubire și adevăr, de libertate, neposesivitate și compasiune. Toate acestea reprezintă însă numai un strat foarte superficial, iar animalul ținut ascuns se poate ivi la suprafață în fiecare clipă; orice întâmplare îl poate face să apară. Însă, indiferent dacă apare la suprafață sau nu, conștiința interioară este divizată.

Această conștiință divizată a făcut să se pună întrebarea: cum ar putea individul să devină un întreg armonios? Același lucru este însă valabil și în cazul societății: Cum putem transforma societatea într-un întreg armonios fără războaie, fără conflicte, fără clase sociale; fără separare pe criterii de culoare, religie, castă sau națiune?

În loc să gândim în termeni de revoluție și să schimbăm societatea, structura ei, ar trebui să ne punem mai serios problema meditației și a transformării individului.

Aceasta este singura cale ce poate duce la dispariția tuturor diviziunilor existente în cadrul societății. Însă ele trebuie să dispară **din interiorul** individului. Iar acest lucru este posibil.

Nu există nimic care să poarte eticheta "adevăr"; adevărul nu este un lucru pe care îl vei putea găsi într-o bună zi într-o cutie, și pe care, deschizând-o, să exclami uimit: "Fantastic! Am găsit adevărul!" Nu există o astfel de cutie.

Motivul pentru care oamenii vorbesc mereu despre adevăr este clar. În inima lor există o sete după adevăr, le este rușine că nu sunt în posesia acestui adevăr și, de aceea, vorbesc despre el. Însă acestea nu sunt decât cuvinte. Faptul de a trăi în conformitate cu ele este prea periculos, riscul este prea mare.

La fel se întâmplă și cu libertatea. Toți oamenii doresc libertate de exprimare, însă nimeni nu este cu adevărat liber. Și nimeni nu dorește să fie cu adevărat liber, deoarece libertatea aduce cu sine responsabilitatea;

ea nu vine singură. Iar faptul de a fi dependent este simplu; în acest caz răspunderea nu îți revine ție, ci persoanei de care ești dependent. Oamenii au adoptat deci un mod de viață schizofren. Ei vorbesc despre adevăr și despre libertate, însă trăiesc în minciuna și sclavie... Iar lanțurile robiei sunt numeroase, deoarece faptul de a fi sclavi vă face să fiți eliberați de răspundere. Un om care dorește să fie liber trebuie să accepte responsabilități imense. El nu își poate arunca răspunderea pe umerii nimănui. Indiferent ce face, indiferent ce este, răspunderea îi revine în întregime.

O persoană cu adevărat non-violentă este cea care nu ucide pe nimeni și care nu face rău nimănui, deoarece este împotriva faptului de a ucide, este împotriva faptului de a face rău. Ea se va împotrivi însă și în situația în care altcineva încearcă să îi facă ei vreun rău. Dacă cineva încearcă să o ucidă, ea se va împotrivi și în acest caz și nu va permite ca acest lucru să se întâmple.

Ea nu va iniția nici o violență, însă dacă împotriva ei va fi îndreptat vreun act violent, atunci se va bate din toate puterile. Numai așa oamenii non-violenți pot rămâne independenți; altfel vor fi sclavi, vor rămâne saraci și vor fi întotdeauna exploatați de alții.

A fi tu însuși îți oferă toate elementele pentru a te simți împlinit, pentru ca viața să aibă sens, semnificație. Simplul fapt de a fi tu însuși și de a crește conform firii tale va duce la împlinirea destinului tău.

Fii plin de neprevăzut și mereu schimbător. Nu te împotrivi schimbării și nu înceta niciodată să fii imprevizibil; numai atunci viața poate fi o permanentă bucurie. În momentul în care ceea ce faci este previzibil, ai devenit un robot.

Acțiunile unei mașini pot fi prevăzute. Ea este astăzi la fel ca ieri și tot așa va fi și mâine. Este neschimbată. Numai omul are calitatea de a se schimba în fiecare clipă.

În clipa în care încetezi să te schimbi, într-un mod foarte subtil ai și murit.

Riscă tot ce ai! Fii asemenea unui jucător! Riscă totul, deoarece clipa următoare ar putea să nu mai vină, așa că de ce să îți pese? De ce să te intereseze?

Trăiește intens, trăiește plin de bucurie. Trăiește fără teamă, trăiește fără să te simți vinovat. Trăiește fără să îți fie frică de iad și fără să dorești

raiul.

Trăiește pur și simplu.

Fiecare greșeala este o ocazie de a învăța. Totul este să nu comiți aceeași greșeală în mod repetat - ar fi o prostie... Însă comite cât mai multe greșeli noi de care ești în stare; nu trebuie să-ți fie teamă, căci acesta este singurul mod în care natura îți permite să înveți.

Religiozitatea înseamnă pur și simplu o provocare pentru a crește, o provocare aruncată seminței pentru a ajunge la apogeul exprimării sale, a se deschide în mii de flori și a-și raspândi parfumul ascuns în ele. Această mireasmă subtilă este ceea ce numesc eu religiozitate.

Fiecare este atât de nefericit încât vrea să găsească o explicație acestui fapt. Iar societatea v-a dat pentru asta o strategie foarte bună: faptul de a judeca.

Mai întâi te judeci, desigur, pe tine însuși în legătura cu toate lucrurile. Nici o ființă nu este perfectă și nici un om nu poate fi vreodată perfect, deoarece nu există perfecțiune; prin urmare, faptul de a judeca este foarte ușor. Tu ești imperfect și există o serie de lucruri care dovedesc această imperfecțiune. Și atunci te înfurii, te ridici împotriva ta și împotriva întregii lumi: "De ce nu sunt perfect?" după care privești spre ceilalți, încercând să regăsești această imperfecțiune în fiecare.

Și dorești să-ți deschizi inima, deoarece până nu o deschizi, viața ta va fi lipsită de orice celebrare, va fi aproape moartă. Însă nu poți să faci acest lucru direct. Trebuie să distrugi mai întâi în întregime acest mecanism.

Deci, în primul rând: nu te mai judeca pe tine însuși.

În loc să te judeci, începe să te accepți pe tine însuși cu toate imperfecțiunile, cu toate slăbiciunile, cu toate greșelile și eșecurile. Nu îți cere să fii perfect. Aceasta înseamnă să ceri ceva ce nu este cu putință; te vei simți frustrat.

La urma urmei, ești o ființă omenească.

Privește animalele, privește pasarile: ele nu sunt triste, ele nu sunt frustrate. Niciodată nu o să vezi un bizon ieșindu-și din fire. El este pe deplin mulțumit să își mestece aceeași iarbă în fiecare zi. El este aproape iluminat! Nu există nici o tensiune, el este în deplină armonie cu natura, cu el însuși, cu tot ceea ce este.

Bizonii nu fac partide pentru a revoluționa lumea, pentru a schimba

bizonul în super-bizon, pentru a face bizonii religioși sau virtuoși. Nici un animal nu este preocupat de vreun ideal uman.

Cu siguranță că bizonii râd și întreabă: "Ce vi s-a întâmplat? De ce nu puteți fi pur și simplu voi înșivă? Ce nevoie aveți să fiți altcineva?"

Primul lucru este așadar acela de a te accepta, în mod profund, pe tine însuși.

Nu condamnați senzualitatea! Ea a fost condamnată în întreaga lume. Și din cauza acestei condamnări energia care poate înflori în senzualitate se transformă în perversiune, gelozie, furie, ură; ea generează o existență aridă, lipsită de orice salvare. Senzualitatea este una din binecuvântările omenirii. Este sensibilitatea voastră, este conștiința voastră. Este conștiința voastră filtrată prin corp.

Părinții au crezut întotdeauna despre copii că sunt proprietatea lor și că aceștia trebuie să le fie întrutotul asemănători, să îi copieze întocmai. O copie este însă lipsită de orice frumusețe, iar existența nu apreciază așa ceva; ea se bucura numai de ceea ce este original.

Trebuie să îți ajuți copiii să crească, astfel încât să te depășească.

Trebuie să îi ajuți să nu te imite. Adevărata îndatorire a părinților este aceea de a-și ajuta copiii să nu îi imite. Copiii sunt tentați, prin însăși firea lor, să imite. Și pe cine ar putea imita? Părinții sunt cei mai apropiați.

Până acum părinții au apreciat foarte mult faptul că propriii lor copii le seamănă. Tatăl se simte mândru că fiul său îi seamănă. Iar viața copilului este pierdută, el nu este dorit așa cum este el de fapt.

Datorită acestei concepții greșite, de a fi mândru de copiii care te imită, am creat o societate în care toată lumea imită.

Obediența nu presupune inteligență. Toate mașinile sunt obediente.

Nimeni nu a auzit vreodată despre o mașină care să nu se supună.

Supunerea este, de asemenea, simplă. Ea te eliberează de povara oricărei răspunderi. Atunci nu mai este nevoie să elaborezi un răspuns, trebuie să faci doar ceea ce ți se spune. Răspunderea aparține celui care a dat ordinul. Dintr-un anumit punct de vedere, ești foarte liber: nu poți fi condamnat pentru acțiunile tale.

Religiozitatea nu este ceva în care să crezi - este un fapt care trebuie trăit, experimentat; ea nu este o credință pe care să o ai în minte, ci o salvare a întregii tale ființe.

Mintea nu se poate menține într-o atitudine lipsită de judecată. Dacă o forțezi să fie astfel, se produce o blocare a inteligenței. Atunci mintea nu mai poate judeca așa cum trebuie.

A adopta o atitudine lipsită de judecată nu este un lucru care să țină de sfera minții. Numai o ființă care a transcens mintea poate să fie liberă de judecată; altfel ceea ce pare a fi o afirmație validă, un lucru valabil, este numai o aparență.

Orice hotărâște mintea, orice afirmă ea, este poluat de condiționările sale, de prejudecățile sale - tocmai acestea o fac să judece.

De exemplu: vedeti un hoț. Faptul ca el fură este ceva real, nu contestă nimeni asta; prin urmare, afirmați despre el un anumit lucru. Și, firește, faptul de a fura nu este bun; astfel încât atunci când afirmi despre un om că este hoț, mintea ta spune: "Ai dreptate; afirmația ta este adevărată".

De ce ar fi însă un hoț rău? Și ce este de fapt răutatea? De ce a fost oare obligat să fure? Iar acțiunea de a fura este numai una din acțiuni: pe baza acesteia afirmați ceva aflat în legătură cu întreaga persoană. Și afirmați despre individul respectiv că este un hoț. El face însă și alte lucruri, nu numai faptul de a fura.

Poate că este un pictor talentat, poate că este un dulgher bun, poate cântă frumos sau dansează bine; acel om poate avea o mie și una de calități. Omul, în întregul său, este mult prea vast, iar faptul de a fura reprezintă o singură acțiune.

Și nu poți să te bazezi numai pe această acțiune pentru a afirma ceva despre întreaga sa ființă. Nu o cunoști deloc. Și nu cunoști nici măcar acțiunea care a avut loc, condițiile care au determinat-o. Poate că și tu ai fi furat în acele condiții. Poate că în condițiile respective faptul de a fura nu este ceva rău, deoarece fiecare acțiune depinde de circumstanțele în care se produce. Dacă privești lumea din jurul tău și observi condiționările oamenilor, părerile lor despre ceea ce este bine și rău, corect și greșit, vei vedea - pentru prima dată - că și propria ta minte face parte dintr-o anumită secțiune a omenirii. Ea nu conține nimic adevărat; este doar o parte. Și tot ceea ce privești prin intermediul acestei minți poartă în sine amprenta faptului de a judeca.

Existența este una singură. Ea se exprimă în milioane de forme, însă spiritul care este exprimat este același. Este o singură divinitate, cu o varietate infinită de creaturi.

Banii sunt un lucru ciudat. Dacă nu îi aveți, lucrurile sunt simple, nu

apare nici o problemă. Însă dacă îi aveți, problemele își fac, cu siguranță, apariția.

Una dintre cele mai mari probleme pe care le creează banii este faptul că nu știi niciodată dacă tu ești cel dorit sau ei. Și acest lucru este atât de dificil de aflat, încât ai prefera să nu îi ai deloc. Atunci, cel puțin, viața ar fi simplă.

Banii, care ar fi putut reprezenta o mare plăcere, devin însă - în acest caz - o sursă de angoasă. Nu ei sunt însă adevărata sursă, **ci propria ta minte**. Banii sunt folositori, nu este nici un păcat să îi ai, nu este nevoie să ai un sentiment de culpabilitate.

Acesta este modul în care **mintea** își creează starea sa de nefericire. Chiar dacă cineva te iubește, nu îi pune această întrebare delicată: dacă va spune că te iubește, vei avea îndoieli, iar dacă va afirma că este atras de banii tăi, îl vei crede. Însă, în acest din urmă caz, dacă atracția o reprezintă banii, întreaga relație este terminată. Iar în cealaltă situație vei continua să porți în tine bănuiala că este atras de banii tăi, nu de tine. Însă nu e nimic rău: banii sunt ai tăi, la fel cum ale tale sunt și nasul, ochii sau părul. Iar celălalt te iubește în întregime. Banii reprezintă, de asemenea, o parte a ta. Nu îi considera ca pe ceva separat, și atunci nu va fi nici o problemă.

Încearcă să trăiești o viață fără complicații și cu cât mai puține probleme posibil.

A cunoaște întreaga lume nu este nimic în comparație cu faptul de a cunoaște misterul interior al ființei tale. Însăși ideea de a compara este în întregime falsă. Fiecare individ este unic, deoarece nu mai există nimeni asemenea lui. Faptul de a compara ar fi fost ceva normal dacă indivizii ar fi fost asemănători. Dar nu sunt. Nici măcar gemenii nu sunt absolut identici. Este imposibil să găsești o altă ființă care să fie exact ca tine. Noi comparăm deci ființe unice. și de aici provin toate problemele.

Un lucru fundamental și în același timp foarte dificil, este acela de a nu împărți viața în acțiuni frumoase și acțiuni prostești, de a nu crea nici o diviziune. Toate sunt părți ale aceluiași întreg.

Trebuie numai să aveți puțin simț al umorului. Iar pentru mine simțul umorului este esențial pentru ca persoana să reprezinte un tot unitar. Ce este rău în aceste mărunțișuri, în aceste lucruri prostești? De ce nu puteți să râdeți, de ce nu puteți să vă bucurați de ele? Tot timpul judecați ce este bun și ce este rău. Tot timpul sunteți așezați pe scaunul unui

juducător, iar acest fapt vă face să fiți serioși.

Florile sunt frumoase, însă ce să spunem despre spini? Și ei fac parte din existența florilor. Florile nu ar putea exista fără ei; spinii le protejează. Ei au o anumită funcție, un anumit rol, o anumită însemnătate.

Dacă însă împarți mereu, atunci florile sunt frumoase iar spinii devin urâți. Aceeași sevă hrănește însă tulpina, floarea și spinii. În viața copacului nu se produce nici o împărțire, nu are loc nici un raționament. Floarea nu este favorizată, spinul nu este doar tolerat; amândoi sunt în întregime acceptați. Și acesta ar trebui să fie și modul nostru de a vedea lucrurile în propria noastră viață. Există unele lucruri, lucruri mărunte, care, dacă le judecați, par stupide, prostești. Însă acest lucru se întâmplă datorită raționamentului vostru; în realitate ele îndeplinesc, la rândul lor, un rol esențial.

Singura funcție a minții este de a diviza la nesfârșit. Rolul inimii este de a vedea ceea ce unește, lucru de care mintea nu este deloc capabilă. Mintea nu poate să înțeleagă ceea ce se află dincolo de cuvinte; ea poate să înțeleagă numai ceea ce este corect din punct de vedere lingvistic, ceea ce este corect din punct de vedere logic. Ea nu este preocupată de existență, de viață, de realitate. Mintea este, ea însăși, o ficțiune.

Poti trăi și fără minte.

Însă nu poți trăi fără inimă.

Și cu cât existența ta este mai profundă, cu atât este și inima ta mai implicată.

Viața este o curgere, este un fluviu, este o mișcare continuă. Dar oamenii au impresia că ei înșiși reprezintă ceva static.

Numai obiectele sunt statice, numai moartea este încremenită; viața este o continuă schimbare. Cu cât există mai multă schimbare, cu atât viața este mai abundentă. Iar o viață abundentă aduce cu sine extraordinare schimbări, clipă de clipă.

Nimeni nu este superior, nimeni nu este inferior. Și nu există nici persoane egale între ele. **Fiecare este unic.**

Egalitatea este, din punct de vedere psihologic, o aberație. Nu toți oamenii pot fi un Albert Einstein sau un Rabindranath Tagore. Însă aceasta nu înseamnă că Rabindranath Tagore este superior pentru că nu poți fi asemenea lui. Nici el nu poate fi ca tine.

Eu cred că fiecare reprezintă o manifestare unică. Trebuie deci să

renunțăm la toate ideile de superioritate, inferioritate, egalitate și inegalitate și să le înlocuim cu ideea nouă de **unicitate**.

Într-adevăr, fiecare individ este unic.

Privește doar cu mai multă iubire și vei vedea că fiecare individ are ceva propriu, un lucru pe care nu îl mai are nimeni altcineva.

Fă pur și simplu doar ceea ce îți face maximă plăcere ție și celor din jurul tău. Fă ceva care să înalțe în tine un cântec și să creeze un ritm al celebrării în jurul tău.

O astfel de viață o numesc religioasă.

Ea nu se bazează pe principii, pe disciplină și nici pe legi. Ea se rezumă la o singură idee: aceea de a-ți trăi viața în mod inteligent.

Obediența are o anumită simplitate; nesupunerea presupune o inteligență de ordin mai înalt. Orice idiot poate fi supus. Și de fapt numai idioții sunt supuși.

Persoana inteligentă întreabă întotdeauna: "De ce ? De ce trebuie să fac acest lucru? Până când nu voi cunoaște motivele și consecințele, nu mă voi implica în realizarea lui."

Numai așa devine cu adevărat răspunzătoare.

Este imposibil pentru un sfânt să fie șmecher, în timp ce un șmecher poate fi sfânt.

Omul nu a învățat încă să guste frumusețea singurătății. El caută mereu să se angajeze într-o relație, să fie cu cineva - cu un prieten, cu un parinte, cu o soție sau un soț, cu un copil... cu cineva.

El a creat societăți, cluburi - Lyon Club, Rotary Club. El a creat partide politice, ideologice. El a creat religii, biserici. Însă toate acestea sunt necesare pentru a-l face să-și uite singurătatea. Fiind în mijlocul acestor mulțimi încerci să uiți ceva, ceva de care îți amintești uneori în întuneric: **că te-ai născut singur, că vei muri singur, că indiferent ce ai face, trăiești singur.**

Orice efort de evitare a singurătății eșuează și va eșua, deoarece este împotriva legilor fundamentale ale vieții. În fond, nu ai nevoie de un surrogat care să te facă să-ți uiți singurătatea; trebuie doar să devii conștient de singurătatea ta, care este o realitate. Iar faptul de a o

experimenta, de a o simți, este atât de frumos tocmai pentru că reprezintă eliberarea de mulțime, de turmă, de celălalt. Este eliberarea de teama de a fi singur. E de ajuns să auzi cuvântul "singur", că îți și amintești de o rană; ai nevoie de ceva pentru a umple acest gol care te rănește. Ai nevoie de cineva pentru a-l umple.

Cuvântul "singurătate" nu are același sens - de rană, de gol care trebuie umplut. Singurătate înseamnă pur și simplu împlinire. Ești un întreg; nu este nevoie de nimeni altcineva pentru a te completa.

Încearcă deci să găsești centrul tău lăuntric în care ești totdeauna singur, în care singurătatea a fost întotdeauna perfectă. În viață, în moarte sau oriunde ai fi, ești mereu singur. Însă această singurătate este atât de plină - nu este nici un gol -, atât de completă, atât de încărcată cu toate darurile vieții, cu toate frumusețile și binecuvântările existenței, încât imediat ce ai gustat din propria ta singurătate, durerea va dispărea. În locul ei se va naște un ritm nou, de o extraordinară blândețe, pace, fericire și binecuvântare.

Aceasta nu înseamnă că un om care este centrat în singurătate nu își poate face prieteni; în realitate, numai o asemenea ființă poate avea prieteni, deoarece pentru el prietenia nu mai reprezintă o nevoie, ci o împartășire. Ființa umană are atât de mult, încât poate împărți cu alții.

Facem cu toții parte din aceeași existență. Indiferent pe cine rănești, în cele din urmă te rănești pe tine însuși. Poate că acum nu îți dai seama de acest lucru, însă într-o bună zi vei înțelege și îți vei spune: "Dumnezeule! Acest lucru mi l-am făcut cu mâna mea." Ai rănit pe cineva, crezând ca este vorba de un altul.

Nu este altcineva. Existența este una singură, este o unitate cosmică. Din această înțelegere se ivește non-violența.

Când ești furios, te pedepsești pe tine însuși. Arzi. Îți distrugi inima și calitățile ei înalte și te umpli de ură.

Omul este plin dacă este în armonie cu universul. Dacă nu este în armonie cu universul, atunci este gol, în întregime gol; iar din aceasta stare de gol se naște dorința de a poseda.

Această dorință de a poseda poate fi umplută cu bani, cu locuințe, cu mobilă, cu prieteni, cu orice, deoarece nu poți să trăiești în acest gol. Este îngrozitor. Este o viață de fantomă. Dacă ești gol și înlauntrul tău, este imposibil să trăiești.

Pentru a avea senzația că interiorul tău este plin există numai două căi. Fie intri în deplină armonie cu universul... te umpli cu tot ceea ce este, cu toate florile și cu toate stelele. Aceasta este adevărata împlinire. Însă dacă nu faci acest lucru, și milioane de oameni nu îl fac, atunci singura cale este de a te umple cu tot felul de reziduuri. Dorința de a poseda înseamnă că simți pur și simplu o stare de gol, pe care vrei să o umpli cu orice, indiferent care ar fi respectivul lucru. Odată ce înțelegi acest lucru, dorința de a poseda dispare. Atunci apare dorința de a intra în comuniune cu tot ceea ce este, astfel încât tot acest gol interior să dispară.

Întregul trecut al omenirii a pus un foarte mare preț pe sărăcie, pe care a echivalat-o cu spiritualitatea, ceea ce este cu totul lipsit de sens. Spiritualitatea este singura bogăție care i se poate întâmpla unui om. Ea conține toate celelalte bogății. Ea nu este împotriva nici unei alte bogății; ea este, pur și simplu, împotriva oricărui fel de sărăcie. Pe de-o parte oamenii respectă sărăcia, iar pe de altă parte vă îndeamnă: "Ajutați-i pe cei săraci!" Ciudat! Dacă sărăcia este atât de spirituală, atunci cel mai spiritual lucru este acela de a transforma un om bogat în unul sărac. Ajutați-i pe bogați să devină săraci, astfel încât să fie spirituali. De ce să-i ajutăm pe săraci? Vreți să le distrugem spiritualitatea? A trăi în abundență este singurul lucru spiritual care există.

Banii sunt un subiect dificil de abordat, din simplul motiv că nu am fost în stare să punem la punct un sistem financiar sănătos, în care banii să deservească întreaga omenire, și nu să devină obiectul de manipulare al câtorva indivizi posesivi. Banii reprezintă un subiect dificil, deoarece psihismul omului este plin de lăcomie. Astfel, banii nu reprezintă decât un mijloc de schimb, o modalitate perfect adecvată schimbului; nu există nimic rău în ei. Însă felul în care este pus la punct întregul sistem este complet greșit. Dacă nu ai bani, ești condamnat, întreaga ta viață este o catastrofă. Și toată viața încerci să câștigi bani, prin orice mijloace. Dacă ai bani, asta nu schimbă cu nimic lucrurile; dorești tot mai mult, iar această dorință nu mai are limite. Și în cele din urmă ai atât de mulți bani - cu toate că nu sunt destui, nu sunt niciodată destui, sunt însă mai mulți decât ai altora - încât începi să te simți vinovat, deoarece pentru a-i acumula ai folosit mijloace imorale, inumane, violente. I-ai exploatat pe ceilalți, le-ai supt sângele, ai fost un parazit. Acum ai acești bani, însă îți amintești de toate crimele pe care le-ai comis pentru a-i câștiga. Astfel, vor exista două categorii de ființe: prima - cele care încep să facă

donății unor instituții caritabile, pentru a se elibera de culpabilitate; a doua - cele care se simt atât de vinovate încât fie înnebunesc, fie se sinucid. Existența lor este o continuă angoasă. Fiecare respirație devine din ce în ce mai grea. Și cel mai ciudat este că respectiva ființă a lucrat din greu, o viață întreagă, pentru a acumula acești bani, societatea fiind cea care sâdește dorința, ambiția de a fi bogat, de a fi puternic. Iar banii aduc cu sine puterea; cu ei se poate cumpăra orice, în afară de acele câteva lucruri care sunt imposibil de cumpărat. Însă nimănui nu îi pasă de aceste lucruri.

Meditația nu poate fi cumpărată, iubirea nu poate fi cumpărată, nici prietenia sau gratitudinea; însă nimănui nu îi pasă de acestea.

Priviți existența, cu întreaga ei abundență. De ce este nevoie de atât de multe flori în întreaga lume? Trandafirii ar fi fost suficienți. Existența este, însă, abundentă - milioane și milioane de păsări, milioane de animale, totul există din abundență.

Natura nu este ascetică, ea dansează pretutindeni: în valurile oceanului, în zborul păsărilor. Ea cântă peste tot - în vântul care trece prin ramurile pinilor, în ciripitul păsărilor...

De ce este nevoie de milioane de sisteme solare, fiecare sistem având milioane de stele? Nu pare să existe nici un motiv care să justifice existența lor, în afara faptului că această abundență este în însăși firea existenței, această bogăție este însăși esența ei; **existența nu crede în sărăcie.**

Eu nu văd lăcomia ca pe o dorință. Ea este în realitate o boală existențială. Nu ești în armonie cu întregul; și numai această armonie cu întregul te poate vindeca.

Pentru mine, lăcomia nu reprezintă o dorință, prin urmare nu trebuie să faceți nimic pentru a o înlătura. Trebuie să înțelegeți acel gol pe care încercați să-l umpleți și să vă puneți întrebarea: "De ce am această senzație de gol? Întreaga existență este atât de plină, de unde această stare de vid? Poate că m-am rătăcit. Nu mai merg în aceeași direcție. Nu mai aparțin existenței, aceasta este cauza stării de gol pe care o încerc." Rămâneți deci în acest curent existențial, lăsați-vă în voia lui; apropiați-vă de existență în tăcere și în liniște, în meditație. Și, într-o bună zi, veți vedea că sunteți foarte plini pe dinăuntru; este un preaplin din care se revarsă bucuria, beatitudinea, binecuvântarea. Aveți atât de mult încât puteți să dăruiți întregii lumi, fără ca bogăția voastră să se epuizeze. În acea zi veți fi pentru prima dată liberi de orice dorință de a poseda bani, mâncare, lucruri... sau orice altceva. Vei trăi însă liber de această

dorință de a poseda, care nu poate fi satisfăcută, de această rană care nu poate fi lecuită; vei trăi firesc. Și vei găsi tot ce ai nevoie.

Fiecare se simte inferior într-un fel sau altul. Motivul este neacceptarea faptului că fiecare este unic. Nu se pune problema superiorității sau a inferiorității. Fiecare face parte dintr-o categorie care îi este proprie. Și din acest lucru nu rezultă nici o comparație.

Noi nu le-am permis oamenilor să se accepte pe ei înșiși așa cum sunt. În clipa în care te accepți așa cum ești, fără nici o comparație, orice inferioritate și orice superioritate dispăre. În acceptarea totală de sine vei fi liber de aceste complexe de inferioritate sau superioritate. Altfel, vei suferi toată viața.

Și nu pot să-mi închipui o ființă care să aibă totul în această lume. Unii n-au ezitat să încerce, dar au eșuat lamentabil.

Fii doar tu însuși și va fi suficient.

Ești acceptat de soare, ești acceptat de lună, ești acceptat de arbori, de ocean, de pământ. Ce poți să îți dorești mai mult?

Ești acceptat de întregul univers.

Bucură-te și savurează acest lucru!

Nevoia imperioasă a fiecăruia este de a fi **aprobat și recunoscut**.

Mentalitatea generală are la bază ideea că, până când nu suntem recunoscuți, suntem niște anonimi și nu valorăm nimic. Nu munca noastră este importantă, ci recunoașterea ei. Aceasta înseamnă a pune căruța înaintea boilor. Munca noastră ar trebui să fie o bucurie în sine. Trebuie să lucrezi nu pentru a fi recunoscut, ci pentru că îți place să fii creativ. Îți place munca doar de dragul muncii. Trebuie să muncești numai dacă îți place.

Nu cere și nu aștepta nici o apreciere. Dacă ea vine, nu îi da o importanță prea mare. Dacă nu vine, nu te gândești la ea. Împlinirea ta trebuie să se găsească în însăși munca ta.

Dacă o ființă învață acest lucru simplu, de a-și iubi munca, oricare ar fi aceasta, de a o iubi fără a cere nici o recunoaștere, lumea în care ne găsim ar fi mai frumoasă și mai plină de celebrare, altfel cădeți în cercul vicios al nefericirii. Lucrul pe care îl faci nu este bun pentru că îți place, ci pentru că lumea îl recunoaște, îl recompensează și te premiază, îți decernează Premiul Nobel.

Lumea a distrus întreaga valoare pe care creativitatea o are în sine și a distrus milioane de oameni, deoarece nu toți pot fi laureați ai Premiului

Nobel. Iar dorința de recunoaștere a fost creată în interiorul fiecăruia, astfel încât nimeni nu mai poate lucra în liniște, în tăcere, bucurându-se de orice ar face. Iar viața este constituită din tot felul de lucruri mărunte. Pentru aceste lucruri mici nu pot exista recompense sau titluri de onoare decernate de diverse universități sau guverne.

Bucuria nu înseamnă a finaliza ceva; bucuria consta în faptul că ai dorit respectivul lucru, că l-ai dorit din toată inima, că în timp ce te ocupai de el ai uitat de tot restul lumii; era singura preocupare a întregii tale ființe. În aceasta se găsește binecuvântarea și recompensa ta. Și nu în faptul de a-l finaliza sau de a-l avea permanent.

În acest curent schimbător al existenței, **fiecare clipă trebuie să conțină propria ei recompensă**. Orice am fi făcut, ne-am dat întreaga silință, am făcut-o din toată inima.

Nu am lăsat nimic neexprimat, întreaga noastră ființă a fost cuprinsă în respectiva acțiune.

În aceasta se află toată beatitudinea noastră.

Realitatea este că fiecare este unic, fiecare are o anumită individualitate. Trebuie să renunțăm pur și simplu la ideile noastre despre cum ar trebui oamenii să fie; ele trebuie înlocuite cu ideea ca, indiferent cum ar fi, oamenii sunt frumoși. Nu se pune în nici un fel problema lui "ar trebui să fie"; cine suntem noi pentru a impune un "trebuie" asupra altcuiva? Dacă existența vă acceptă așa cum sunteți, cine sunt eu pentru a nu face la fel? Este necesară numai o schimbare de atitudine; este ceva foarte simplu, odată ce ideea este acceptată de gândirea voastră: fiecare om este unic, fiecare om este așa cum este. Și trebuie să fie așa cum este. Acesta este adevăratul respect pentru individualitate, pentru oameni, așa cum sunt ei.

Întreaga omenire ar fi într-un cu totul alt spațiu, mult mai plin de iubire și de împlinire, dacă i-am accepta pe oameni așa cum sunt ei.

Numai comunismul care își va căuta sursa în iubire, în inteligență, în generozitate, va fi autentic. Comunismul care este impus cu forța este fals.

Și nu există nici măcar un singur om, oricât de sărac ar fi, care să nu fie în stare să contribuie și el cu ceva.

De ce să nu crezi o viață acolo unde banii nu creează nici o ierarhie, ci dau pur și simplu din ce în ce mai multe șanse tuturor?

Oamenii autoritari sunt cei care suferă de un complex de inferioritate. Pentru a-și ascunde inferioritatea, ei încearcă să-și impună o falsă superioritate. Ei vor să arate că sunt cineva, vor să demonstreze că propriul lor cuvânt este singurul adevăr și singura literă de lege. În străfundurile lor însă sunt ființe mult inferioare.

Natura nu are, cu siguranță, nici o ierarhie. Ierarhia este un joc al minții omenești, deoarece ego-ul nu poate fi hrănit în afara unei ierarhii; în afara acesteia el moare - pur și simplu.

În natură fiecare lucru are o șansă, are un spațiu al lui; nimeni nu este șef. Nimeni nu este stăpân. Și nu există nici un servitor. Natura funcționează aproape ca un întreg organic, în care individualitatea nu este pierdută, însă în care ego-ul nu are nici o șansă de a se dezvolta; ca urmare, copacii sunt lipsiți de ego, păsările sunt lipsite de ego. Problema apare odata cu omul.

Este privilegiul exclusiv al omului - și numai al lui - de a rămâne singur, de a se ridica împotriva întregii lumi, în cazul în care crede că adevărul se află de partea sa.

Dacă tu simți că aceasta este calea care duce la libertate, atunci acceptă bucuros orice fel de răspundere. Atunci toate aceste răspunderi nu te vor mai împovăra.

Toate aceste răspunderi te vor maturiza, vei fi mai centrat, mai înrădăcinat, mai individualizat.

În miinile tale se găsește doar o singură clipă - cea autentică. Iar ea nu se mai întoarce vreodată. **Fie o trăiești, fie o lași netrăită.**

Fiecare copil înțelege faptul că modul în care privește el lumea este diferit de acela al părinților săi. Acest lucru este sigur, cel puțin din punctul lui de vedere.

El are cu totul alte valori. Poate că el strânge scoici de pe plajă, iar părinții îi spun: "Aruncă-le! De ce îți pierzi timpul degeaba?" Iar pentru el sunt atât de frumoase...

Copilul observă diferențele, el vede că valorile lor sunt diferite. Părinții sunt ahtiați după bani; el dorește să colecționeze fluturi. Și nu poate înțelege motivul pentru care ei se arată atât de interesați de bani. "Ce o să faceți cu ei?" Iar părinții săi nu pot înțelege ce va face copilul cu acei fluturi sau cu acele flori.

Fiecare copil ajunge să își dea seama de acest lucru, de faptul că există diferențe. Singura problemă este că îi este teamă să afirme că dreptatea este de partea lui.

Cea mai bună soluție, în privința copilului, ar fi aceea de a-l lăsa în pace. Trebuie doar să ai puțin curaj; acesta nu îi lipsește, numai că întreaga societate este astfel făcută încât până și frumoasa calitate a curajului copilului este condamnată.

Dacă părinții își iubesc cu adevărat copiii, îi vor ajuta să fie curajoși, chiar dacă acest curaj e împotriva lor. Ei îi vor ajuta să se arate plini de curaj față de profesori, față de societate, față de oricine încearcă să le distrugă individualitatea.

Amintește-ți în permanență să nu faci niciodată compromisuri.

Compromisul nu își găsește nici un loc în viziunea mea. Puteți întâlni mulți oameni nefericiți, datorită faptului că au făcut întotdeauna compromisuri, iar acum nu pot să își ierte acest lucru. Ei știu că ar fi trebuit să îndrăznească, însă s-au dovedit a fi lași. Ei și-au pierdut respectul de sine, s-au devalorizat în propriii lor ochi. Acesta este rezultatul compromisurilor.

De ce trebuie să facem compromisuri? Trăiți, în această mică viață, cât mai total posibil. Nu vă fie teamă să mergeți până la capăt. Nu puteți fi mai mult decât totali - aceasta este ultima linie. Și nu faceți nici un compromis. Întreaga minte va pleda în favoarea unui compromis, deoarece așa am fost crescuți, acesta este modul în care am fost condiționați.

"Compromis" este unul dintre cele mai urâte cuvinte ale limbii. El înseamnă "eu pun o jumătate, tu pui cealaltă jumătate; eu mă ocup de o jumătate, tu de cealaltă." Oare de ce?

Atunci când totul se află la dispoziția ta, atunci când poți să alegi dacă să mănânci prăjitura sau să o păstrezi, de ce să faci un compromis?

Îți trebuie doar puțin curaj, puțină îndrăzneală, însă numai la început.

Odată ce ai experimentat frumusețea faptului de a nu face compromisuri, odată ce ai experimentat demnitatea, integritatea și individualitatea care rezultă din acestea, simți pentru prima dată că ai rădăcini, că viața ta se desfășoară dintr-un centru care este doar al tău.

Persoanele nefericite pot fi înrobite foarte ușor. Persoanele pline de celebrare, de beatitudine, nu pot cădea în sclavie.

Sexul este începutul vieții, iar moartea este sfârșitul aceleiași vieți; ele sunt așadar cele două capete ale aceleiași energii, cei doi poli ai aceleiași energii. Ele nu pot fi separate.

Poate că sexul este prima rată a morții, în timp ce moartea este sexul cu toate ratele achitate.

Este vorba însă de una și aceeași energie, care își manifestă ambele aspecte.

De ce să nu trăiți o viață în care sexul să fie lipsit de experiențe amare, gelozie și eșecuri, în care sexul să fie doar ceva amuzant, la fel ca oricare alt joc; de ce să nu fie un simplu joc biologic?

Dacă jucați tenis, nu înseamnă că trebuie să jucați toată viața cu același partener...

Viața ar trebui să fie mai bogată. Este necesară doar puțină înțelegere, și iubirea nu va mai reprezenta o problemă, iar sexul nu va mai fi tabu.

Mintea nu este nimic altceva decât o colecție de amintiri din trecut, din care se construiesc toate imaginile și visele.

Folosiți fiecare ocazie pe care v-o oferă viața pentru a vă mări inteligența, pentru a vă ridica gradul de conștiență. De obicei facem tot ce ne stă în putere pentru a ne transforma viața într-un iad. Cei care suferiți sunteți voi înșivă. Și din cauza suferinței voastre îi faceți și pe alții să sufere. Iar când este vorba de un grup mai mare de oameni, care trăiesc împreună și își produc suferințe unii altora, această suferință crește. Așa s-a transformat întreaga lume într-un infern.

Această situație poate fi schimbată **într-o singură secundă**, însă trebuie înțeles un lucru fundamental: nici un paradis nu există dacă nu există inteligența.

Eu cred că rolul părinților nu este acela de a-i ajuta pe copii să crească; ei cresc și fără să fie ajutați de părinți.

Rolul vostru este acela de a-i întreține, de a-i hrăni, de a proteja ceea ce este în creștere. Nu le impuneți nici o direcție și nu sădiți în ei nici un

ideal. Nu le spuneți ce este bine și ce este rău; lăsați-i să descopere asta singuri, prin propria lor experiență.

Modul de gândire conform căruia copiii sunt proprietatea voastră, este greșit. Ei au luat naștere prin intermediul vostru, însă nu vă aparțin. Voi aveți un trecut; ei au doar viitor.

Ei nu-și vor trăi viața în conformitate cu ideile voastre. Dacă ar trăi în conformitate cu ele, ar însemna să nu trăiască aproape deloc. Ei trebuie să-și ducă viața în acord cu ei înșiși, în libertate, pe deplin responsabili, înfruntând toate pericolele și obstacolele ce le ies în cale.

Odată ce ai înțeles că propriii tăi copii nu-ți aparțin, că ei aparțin existenței, iar tu ai fost numai un vehicul, trebuie să fii recunoscător existenței că te-a ales ca intermediar pentru venirea pe lume a unor copii minunați. Însă nu trebuie să intervii în dezvoltarea lor, în potențialul lor. Nu le impune propria ta gândire.

Ei nu vor trăi aceleași vremuri, ei nu vor avea de înfruntat aceleași probleme. Vor face parte dintr-o altă lume. Nu îi pregăti pentru această lume, pentru această societate, pentru acest timp, deoarece le vei crea probleme.

Nu-și vor găsi locul, nu vor fi pregătiți.

Cruzimea este o neînțelegere. Ea își face apariția în noi pentru că ne e frică de moarte. Nu vrem să murim, așa că înainte ca altcineva să ne ucidă, vom încerca să ucidem noi, având în vedere că cea mai bună apărare este atacul. Și nu se știe cine te va ataca.

În lumea animalelor, în lumea oamenilor, concurența este mereu prezentă, astfel încât oamenii atacă neîncetat, fără să-și pună problema pe cine atacă sau dacă respectiva ființă se pregătea într-adevăr să atace. Însă acest lucru nu se poate afla, așa că ocazia nu trebuie ratată.

Iar atunci când ataci pe cineva, inima ta se împietrește din ce în ce mai mult. Și faptul de a ataca începe să-ți facă plăcere. Fenomenul poate fi observat în lumea animală, fiind cauzat de aceeași concurență pentru hrană, pentru putere...

Cruzimea nu înseamnă altceva decât spiritul de competiție, dorința de a fi neapărat cel dintâi. Dacă e necesar, ajungem să folosim chiar violența, însă primul loc trebuie cucerit cu orice preț. Ea apare atât la animale, cât și la om. De ce însă această goană după primul loc?

Adevăratul motiv este moartea.

Cruzimea dispare numai atunci când descoperi că moartea nu există, când experimentezi ceva aflat dincolo de moarte, întreaga cruzime dispare cu desăvârșire. Atunci nu mai contează: nu mai este nevoie să fugi, poți să îl lași pe celalalt să o ia înaintea ta, deoarece acum știi că lumea este infinită, că viața este nesfârșită.

Nu se poate pierde nimic; dacă nu se întâmplă astăzi, atunci se va întâmpla cu siguranță mâine. Dacă înțelegi cu adevărat acest lucru, este imposibil să mai pierzi ceva.

În realitate, faptul de a lupta și de a fi plin de cruzime te asprește din ce în ce mai mult, iar inima ta împietrește. Cu o asemenea inimă împietrită vei trece pe lângă tot ceea ce este minunat, frumos și plin de beatitudine.

Este dificil să dai explicații animalelor. Problema este însă că e și mai greu să se explice ființelor umane că prin intermediul competiției, al ambiției violente, al dorinței de a fi întotdeauna pe primul loc, se creează o lume anormală, în care nimeni nu se mai bucură de nimic. Și în care toți rămân săraci.

Singura cale de a-i face pe oameni să înțeleagă este aceea de a-i face să perceapă existența sinelui lor nemuritor; ca urmare a acestui fapt, orice urmă de cruzime va dispărea. Problema apare din cauza faptului că viața este prea scurtă. Dacă la ambele capete întâlnești infinitul - trecutul și viitorul - nu e nevoie să te grăbești, nu este nevoie nici măcar să intri în competiție.

Viața este atât de vastă și de plină, încât nu o poți epuiza.

Pentru cei ce doresc să analizeze viața, trăirea și iubirea prin intermediul gândirii, trecutul și viitorul sunt pe deplin satisfăcătoare, deoarece le oferă un câmp de acțiune nelimitat.

Ei pot decora trecutul, îl pot înfrumuseța așa cum doresc, chiar dacă nu l-au trăit niciodată; atunci când lucrurile se petreceau, ei nu trăiau în prezent. Toate acestea sunt numai umbre, reflecții. În goana lor neîntreruptă au zărit câteva lucruri și au impresia că au trăit.

Singura realitate a trecutului este moartea, nu viața. Singura realitate a viitorului este tot moartea, nu viața.

Cei care și-au ratat viața, cei care nu și-au trăit-o atunci când trebuia, încep să viseze la viitor pentru a umple cumva acest gol. Viitorul lor este doar o proiecție provenită din trecut. Tot ceea ce au ratat în trecut este proiectat și așteptat să se întâmple în viitor; iar între aceste două

inexistențe se găsește această scurtă clipă care există cu adevărat și care este plină de viață.

Se crede că timpul este format din trecut, prezent și viitor, însă acest lucru este greșit. Timpul este format numai din trecut și viitor. Prezentul este însăși esența acestei vieți.

Așadar, cei ce vor să trăiască nu au altă cale decât aceea de a trăi în prezent. Numai prezentul este existențial.

Trecutul este doar o colecție de amintiri, iar viitorul nu este nimic altceva decât imaginația, visele voastre.

Realitatea este aici și acum.

Prezentul nu are nimic de-a face cu timpul. Dacă te afli pur și simplu aici, în această clipă, timpul nu există. Există doar o imensă tăcere, liniște, nemișcare, nu se mai întâmplă nimic, totul s-a oprit deodată. Prezentul îți oferă posibilitatea să te cufunzi în adâncurile oceanului vieții, să te înalți spre seninul cerului vieții.

Sunteți însă pândiți de pericole din ambele sensuri: "trecut" și "viitor" reprezintă cele mai periculoase cuvinte ale limbajului uman. Între trecut și viitor, faptul de a trăi în prezent este similar cu a face echilibristică pe o frânghie; pericolul există de ambele părți.

Însă odată ce ai gustat din darurile prezentului, nu îți mai pasă de nici un pericol. Odată ce intri în armonie cu viața, nu mai contează nimic. Iar pentru mine, viața este tot ceea ce există.

Pentru cei care vor să trăiască viața și nu să se gândească la ea, pentru cei care vor să existe cu adevărat și nu să filozofeze despre acest lucru, nu există nici o altă alternativă: ei trebuie să savureze nectarul clipei prezente. Umpleți-vă cu tot ceea ce vă oferă clipa prezentă, deoarece ea nu se va mai întoarce. Odată ce a trecut, a trecut pentru totdeauna. Viața durează șaptezeci, optzeci de ani; moartea se întâmplă într-o singură clipă. Este atât de condensată, încât dacă ai trăit o viață justă, vei putea intra în misterul morții. Misterul constă în faptul că moartea nu este decât coperta; în interiorul ei se găsește nemurirea ta, viața ta eternă.

Nu mă gândesc prea mult la viitor, deoarece acesta se naște din clipa prezentă. Dacă putem avea grijă de clipa prezentă, am avut grijă și de viitor.

Viitorul nu va apărea din neant, el va crește din clipa prezentă. Următorul moment crește din acesta.

Dacă acest moment este plin de frumusețe, pace, beatitudine, următorul va fi și mai pașnic. Și mai beatific.

Pentru mine, seriozitatea este o boală, iar simțul umorului vă face mai umani, mai smeriți. Simțul umorului este unul dintre cele mai importante aspecte ale religiozității.

Omul nu trebuie să urmărească transcenderea naturii.

Adevărat vă spun, ființa umană trebuie să aducă natura la împlinire, fapt care nu poate fi făcut de nici un animal. Aceasta este diferența. Voi sunteți născuți ca ființe în cadrul naturii. Nu puteți să vă depășiți condiția. Este ca și cum ați încerca să vă trageți de păr pentru a va ridica în aer. S-ar putea să faceți un mic salt, însă mai devreme sau mai târziu veți cădea pe pământ și s-ar putea să vă alegeți cu câteva fracturi. Nu puteți zbura.

Acest lucru a fost încercat dintotdeauna: oamenii au încercat neîncetat să se ridice deasupra naturii, să își depășească condiția. Însă ei nu sunt separați de natură.

Omul are capacitatea, inteligența și libertatea de a explora; iar dacă ați explorat în întregime natura, ați ajuns acasă.

Natura este casa voastră.

Una din legile fundamentale ale vieții este aceea că tot ce se află pe un plan mai înalt este și foarte vulnerabil. Rădăcinile unui copac sunt foarte puternice, însă florile sale nu sunt la fel. Florile sunt foarte fragile; un vânt mai puternic le poate distruge.

Același lucru e valabil și în cazul conștiinței umane. Ura e foarte puternică, însă nu la fel se întâmplă și cu iubirea. Iubirea e ca o floare care poate fi strivită cu ușurință de orice vânt, care poate fi distrusă de orice animal.

Valorile superioare ale vieții sunt cele care trebuie să fie protejate.

Valorile inferioare se protejează singure.

O piatră nu trebuie să fie protejată, însă tufa de trandafiri, aflată în apropierea ei, are nevoie de această protecție. Piatra este deja moartă, ea nu are cum să moară. Ea nu are nevoie de apărare.

Dar trandafirul este viu: plin de culoare, frumos, atrăgător. Acesta este pericolul: puterea sa constă în frumusețe, însă datorită frumuseții

pericolul își poate face apariția. Cineva ar putea să-l rupă.
Nimeni nu va ridica piatra, însă floarea poate fi ruptă cu ușurință.

Trebuie să faci dragoste numai atunci când te găsești pe cea mai înaltă culme, iar pentru a face acest lucru este nevoie de o anumită disciplină. Disciplina a fost folosită, însă nu pentru a face dragoste. Eu vă învăț disciplina de a face dragoste așa cum trebuie, astfel încât iubirea voastră să nu fie un simplu act biologic, care nu pătrunde în lumea voastră psihică.

Iubirea are puterea de a ajunge chiar și în lumea voastră spirituală, desăvârșirea iubirii înseamnă atingerea acestei culmi a spiritualității umane.

Orgasmul nu este ceva necesar reproducerii.
Este ceva care deschide o fereastră către evoluția superioară a conștiinței.

Experiența orgasmului este întotdeauna nesexuală. Chiar dacă ai ajuns la ea prin intermediul sexului, ea nu conține nici o urmă de sexualitate. Aceasta conduce la ideea ca orgasmul ar putea fi atins și prin mijloace care nu au nimic de-a face cu sexul, deoarece el însuși fiind nesexual, sexualitatea nu reprezintă neapărat singura cale.

Cei care au experimentat pentru prima dată acest lucru trebuie să-și fi dat seama că pot exista și alte căi pentru a ajunge la orgasm, deoarece sexul nu este o parte integrantă a acestuia.

Orgasmul este în întregime liber de orice impresie sexuală.

Apoi ei au urmărit probabil modul în care se produce acesta. Și lucrurile s-au limpezit: în momentul în care are loc orgasmul, timpul se oprește, uiți de existența timpului.

Mintea se oprește la rândul ei, devine liberă de orice gând.

Clipa este de un calm deosebit, iar conștiința atinge o culme.

Orice ființă care a experimentat aceste lucruri va concluda: "Dacă asemenea lucruri - conștiința, absența gândurilor, ieșirea din timp - pot fi obținute și fără a face apel la sex, atunci se poate ajunge la starea orgasmică și fără a face apel la sexualitate".

Și aceasta este certitudinea mea: în felul acesta a descoperit omul pentru prima dată **meditația**.

Libertatea aduce cu sine o totală responsabilitate față de tot ceea ce ești și față de tot ceea ce urmează să devii.

Există ființe care se înfurie: ele pun la cale revoluții, produc schimbări în societate, în stat. Însă toate revoluțiile lor eșuează, deoarece tot ceea ce se bazează pe furie, se bazează și pe ignoranță. Iar o schimbare autentică nu poate fi posibilă.

Schimbarea în mai bine nu este posibilă dacă are drept punct de plecare furia.

Vreau să vă reamintesc faptul că tristețea este o furie inversată. Ea nu este diferită; este o furie reprimată. Dacă o analizați, veți ajunge la aceasta concluzie. Tristețea poate fi ușor transformată în furie; tot astfel, furia se poate transforma în tristețe. Ele nu sunt două lucruri diferite, ci sunt două aspecte ale aceluiași fenomen.

Lumea este tristă, este nefericită. În inimile oamenilor există o mare suferință. Însă acest lucru nu trebuie să vă întristeze, pentru simplul motiv că, fiind trist, te vei alătura celor aflați în această stare; vei crea o tristețe și mai mare. Iar acest fapt nu ajută cu nimic.

Este ca atunci când oamenii sunt bolnavi iar voi, văzând starea în care se află, vă îmbolnăviți la rândul vostru. Dar boala voastră nu-i va putea în nici un caz vindeca; procedând astfel veți mări numărul celor bolnavi. A avea compasiune pentru boala lor înseamnă a-i căuta cauzele, motivele care le generează suferința și nefericirea. Și a-i ajuta să înlăture aceste cauze.

Iar în acest timp trebuie să rămâneți cât mai bine dispuși posibil, deoarece numai bucuria voastră îi poate ajuta, nu și tristețea. Trebuie să fiți bine dispuși. Ei trebuie să știe că există posibilitatea de a fi fericiți în această lume tristă...

Furia, mânia, reprezintă întotdeauna un semn de slăbiciune.

Atunci când au loc cataclisme, devii conștient de realitate așa cum este ea. Ea este întotdeauna fragilă, fiecare este în pericol. Numai că, în condiții obișnuite, ești cufundat într-un somn adânc, astfel încât nu vezi acest lucru. Continui să visezi, imaginându-ți lucruri frumoase pentru

viitor, pentru zilele ce vor urma.

Când pericolul este iminent, îți dai seama deodată că s-ar putea să nu mai existe nici un viitor, nici un mâine. Și că aceasta este singura clipă pe care o ai...

Vremurile în care au loc cataclisme sunt revelatoare. Ele nu aduc nimic nou în lume, ele arată lumea așa cum este. Ele te trezesc. Dacă nu înțelegi acest lucru, poți înnebuni; dacă îl înțelegi, poți să te trezești. Nu are nici un rost să îți faci griji, deoarece vei rata această ocazie și nici nu vei ajuta pe nimeni. Acesta este deci secretul pentru a depăși pericolele.

Soluția este următoarea: începe să trăiești mai intens, mai total, mai conștient, astfel încât să descoperi în tine ceva ce nu poate fi distrus de moarte. Acela este adăpostul, acela reprezintă singurul lucru sigur.

Singura problemă care se pune este aceea de a folosi așa cum trebuie fiecare ocazie care ți se oferă. În orice ar consta ea, folosește-o în mod just.

Dezastrul poate fi mare, pericolul este mare, însă și ocazia este pe măsură.

Nici o iluzie, oricât de mare și frumoasă, nu poate rezista în fața realității. Realitatea o va strivi mai devreme sau mai târziu.

Rolul tatălui și al mamei este mare, deoarece ei aduc pe lume un nou oaspete, care nu știe nimic, dar care este dotat cu un anumit potențial propriu. Până când acest potențial nu crește, copilul va rămâne nefericit; și nici un părinte nu-și poate imagina nefericirea propriului său copil. Ei doresc sincer fericirea copilului, însă modul lor de gândire este greșit. Ei cred că dacă propriii lor copii devin doctori, profesori, ingineri sau oameni de știință, vor fi fericiți. Dar se înșală.

Copiii lor pot fi fericiți doar dacă devin ceea ce trebuie să devină. Ei pot dezvolta numai sămânța pe care o poartă în interiorul lor.

Judecata este ceva urât, ea îi rănește pe oameni. Pe de o parte îi rănești, le provoci răni, iar pe de alta dorești ca ei să te iubească, să te respecte. Acest lucru nu este posibil.

Iubește-i, respectă-i. Și poate că iubirea și respectul îi vor ajuta să schimbe multe din slăbiciunile lor, multe din eșecurile lor, deoarece iubirea le va da o nouă energie, un nou rost, o nouă putere.

Iubirea le va da rădăcini adânci pentru a se putea împotrivi vântului puternic, soarelui fierbinte, ploilor grele.

Ori de câte ori se va pune problema unei alegeri, amintește-ți că nu trebuie să preferi mintea în locul inimii.

Inima este legătura ta cu existența, în timp ce mintea este legătura cu societatea.

Dacă ești trist, undeva greșești; dacă ești plin de bucurie, tot ceea ce faci este corect.

Când va spun să fiți bine dispuși, să fiți fericiți, să vă bucurați că nu sunteți în situația de a fi nefericiți, de a suferi, o fac cu un anumit scop. Scopul este acela de a fi un exemplu pentru cei care au uitat în întregime că viața poate fi o celebrare. Cu tot întunericul din jur, puteți să nu vă lăsați împovărați de acesta; chiar dacă el va înconjoară, puteți - totuși - să dansați. Întunericul nu poate împiedica dansul vostru; el nu are nici o putere.

Iar pentru mine, aceasta este adevărata slujire a aproapei.

Mintea trebuie învățată să devină un slujitor al inimii. Rațiunea trebuie să fie întotdeauna în slujba iubirii. Atunci viața se poate transforma într-un festival de lumini.

Vechiul dicton "așa cum este sus, tot astfel și jos" și invers, conține unul din adevărurile fundamentale despre misticism.

Acesta ne arată că nu există nici deasupra, nici dedesubt, că existența este una.

Diviziunile sunt create de minte.

Existența este nedivizată.

Împărțirile sunt propriile noastre proiecții, cu care ne identificăm atât de mult încât pierdem contactul cu totalitatea.

Mintea noastră este doar o mică fereastră care se deschide spre vastul univers, însă atunci când priviți dincoace de fereastră, conturul ei limitează cerul. Deși cerul nu are nici o limită, pentru percepția voastră conturul ferestrei se confundă cu cadrul întregii existențe.

Astfel se întâmplă uneori și cu cei care poartă ochelari: ochelarii sunt pe nas, iar ei îi caută. Au uitat până și faptul că le-ar fi cu neputință să vadă

fără ochelari, deși faptul că pot privi, că pot vedea, reprezintă o certitudine a faptului că ochelarii sunt la locul lor.

Însă dacă folosești ochelari ani de zile, ei devin încetul cu încetul o parte din tine; devin ochii tăi. Nu-i mai privești ca fiind separați de tine. Dar fiecare pereche de ochelari colorează într-un anumit fel lucrurile care trec prin ei. Voi sunteți observatorul aflat în spatele lor, ochelarii nu pot privi ei înșiși. Lucrurile din exterior nu au culoarea pe care o arată ochelarii, însă voi ați devenit atât de identificați cu ei încât...

Mintea omului este doar un simplu instrument. Ochelarii se află în afara capului, în timp ce mintea se găsește în interiorul acestuia, în așa fel încât nu o poți scoate în fiecare zi. Și este atât de aproape, în interior, încât însăși această apropiere s-a transformat în identificare.

Prin urmare, tot ceea ce înțelege mintea pare a fi real. Dar mintea nu poate percepe realul, ea nu poate vedea decât propriile sale prejudecăți. Își poate vedea propriile proiecții afișate pe ecranul lumii.

Cel mai mare dușman al adevărului este persoana cunoscătoare, iar cel mai bun prieten este acela care știe că nu știe.

Am fost învățați, programați, ni s-a spus mereu că până și un lucru cum ar fi iubirea trebuie să fie o problemă a minții. Iubirea aparține inimii, însă întreaga noastră societate a încercat să o ignore, deoarece ea nu este logică, ea nu este rațională, iar mintea a fost educată că tot ceea ce este illogic e greșit, că numai lucrurile logice sunt corecte.

Iar în programele noastre școlare inima este complet ignorată, educația se ocupa numai de minte. Inima a fost aproape înlăturată din existența noastră, ea a fost aproape în întregime redusă la tăcere. Nu i s-a dat niciodată șansa de a crește, nu i s-a dat niciodată posibilitatea actualizării propriului potențial. Mintea este, deci, aceea care domină. Mintea este bună atunci când e vorba de bani, mintea este bună atunci când e vorba de ambiție, însă ea nu este de nici un folos atunci când este vorba de iubire. Banii, războiul, dorința, ambițiile - iubirea nu poate fi pusă în aceeași categorie cu ele.

Iubirea are o altă sursă în ființa voastră, ea se găsește într-un spațiu lipsit de orice contradicție.

O educație autentică nu se va ocupa numai de minte, deoarece mintea vă poate oferi numai un nivel de trai ridicat, însă nu și o viață bună. Inima nu este capabilă să vă ofere un nivel de trai ridicat, însă vă poate oferi o viață bună. Și nu există nici un motiv să alegeți între cele două: folosiți

mintea în domeniul în care aceasta trebuie să funcționeze. Și procedați la fel și cu inima.

Toți oamenii religioși, politici, toți oamenii de afaceri și cei care au drept ocupație războiul insistă asupra unei educații a minții. Iar inima poate însemna un obstacol; ea va reprezenta neapărat un obstacol.

Dacă ești soldat și ai inimă, îți este cu neputință să ucizi dușmanul. În clipa în care vei pune mâna pe armă pentru a ucide pe cineva, inima îți va spune: "așa cum ai o soție, copii, o mamă și un tată care te așteaptă, tot astfel și acest biet om trebuie să aibă o soție, copii, mamă și tată care îl așteaptă; cu toții îl așteaptă să se întoarcă acasă."

El nu ți-a făcut nimic, iar tu îl vei ucide. De ce? Pentru a fi recompensat de academia militară? Pentru a fi promovată în grad?

Dacă încercați să vă imaginați modul în care societatea ar putea deveni perfectă, până la urmă renunțați - pare cu neputință. Există atât de multe conflicte. Și se pare că nu există nici o cale de a ajunge la armonie.

O societate umană armonioasă este posibilă - ar trebui să fie posibilă - deoarece ar reprezenta pentru fiecare prilejul cel mai favorabil de a evolua, de a fi el însuși. Fiecare ar avea la dispoziție cele mai bune posibilități.

Se pare, așadar, că modul de a fi al societății contemporane este absolut stupid. Cei care creează utopii nu sunt niște visători, însă așa-zii realiști, care îi condamnă, sunt cu adevărat stupizi. Toți sunt însă de acord asupra unui lucru: că trebuie să se facă ceva în legătură cu societatea. Atât unii cât și ceilalți se ocupă numai de societate. Și aceasta este greșeala lor.

Așa cum văd eu lucrurile, utopia nu este ceva care se realizează; este ceva posibil, însă trebuie mers direct la cauze, nu la simptome. Iar cauza se găsește în individ, nu în societate.

Omul a uitat cine este cu adevărat. El este aproape hipnotizat de o anumită idee despre sine însuși, pe care o poartă cu sine toată viața, fără să știe că nu este el, ci numai umbra sa. Iar această umbră nu poate cunoaște nici un fel de împlinire.

Nu este nevoie de nici un război, de nici o luptă; nu este nevoie nici de gelozie, nici de ură. Viața este atât de scurtă, iubirea este atât de prețioasă... Iar atunci când poți să îți umpli viața de iubire, de armonie,

de bucurie, când poți să o transformi într-o poezie și ratezi, ești singurul răspunzător de acest lucru, tu și nimeni altcineva. Este doar o problemă de înțelegere; o pură intuiție este suficientă pentru a nu te lăsa târât de forțele întunericului, ale negativității, ale distrugerii. Doar puțină atenție este necesară pentru a te devota creativității, iubirii, sensibilității. Și pentru a transforma aceasta viața într-un cântec - astfel încât viața să fie un dans, iar moartea să fie numai un punct culminant al acestui dans; astfel încât să trăiești total și să mori total, fără să te plângi, ci cu deplina grațitudine și mulțumire față de întreaga existență.

Fiecare dorește să fie iubit. Această abordare este greșită, și acest lucru începe încă din copilărie; copilul mic nu poate iubi, nu poate spune nimic; el nu poate dăruia, el poate numai primi.

Singura sa modalitate de a experimenta iubirea este una pasivă; el primește de la părinți, de la frați, de la surori, de la oaspeți, de la străini, însă întotdeauna primește. Prima experiență care se fixează în profunzimile inconștientului sau este aceea de a fi iubit.

Problema apare pentru că fiecare a fost copil. Și poartă în sine această dorință de a fi iubit; nimeni nu are alt destin. Prin urmare, fiecare cere: "lubește-mă" și nimeni nu dăruiește, deoarece partenerul a fost crescut în același fel.

Prin urmare, ființele trebuie să fie mereu atente ca acest accident apărut în copilărie să nu se transforme în ceva aflat permanent în mintea lor. În loc să cereți: "lubește-mă", începeți să iubiți. Uitați cu totul faptul de a primi; dăruiați. Și vă garantez că veți primi foarte mult.

Evoluția funcționează prin poli opuși. Așa cum nu puteți merge folosind un singur picior - aveți nevoie de două picioare pentru a merge -, tot așa și existența are nevoie de poli opuși - bărbat și femeie, viață și moarte, iubire și ură - pentru a genera mișcarea, transformarea; altfel nu ar exista nimic altceva decât tăcere.

Polul opus vă atrage pe de-o parte, iar pe de alta parte vă face să vă simțiți dependenți. Și cum nimeni nu dorește să fie dependent, între îndrăgostiți există o permanentă luptă. Fiecare încearcă să-l domine pe celălalt.

Numele este acela de iubire, însă ceea ce se întâmplă de fapt este politică.

Barbatul face eforturi pentru a domina femeia, pentru a o aduce într-o stare de sclavie, pentru a nu-i permite să evolueze, astfel încât să rămână întotdeauna într-o stare de înapoiere.

Libertatea femeii, ieșirea ei din sclavie, va însemna în același timp și

libertatea bărbatului de a experimenta.

Ca urmare, cred că mișcarea de eliberare nu va aparține exclusiv femeilor; ea este de fapt și a bărbatului; prin aceasta se vor elibera amândoi.

Amândoi sunt înlănțuiți. Și sunt într-o permanentă luptă. Soția își are propriile ei procedee de a-și cicăli soțul, de a-l reduce la tăcere, în timp ce bărbatul le are pe ale lui. Iar noi sperăm ca între aceste două câmpuri de luptă să apară iubirea. Au trecut de atunci secole întregi. Și iubirea nu a apărut, sau a apărut mai mult sporadic.

Aceasta este situația în ceea ce privește iubirea obișnuită, care este iubire numai cu numele. Și care nu a devenit realitate.

Dacă vrei să cunoașteti viziunea pe care o am eu despre iubire... ea nu mai aparține domeniului dialecticii, al contrariilor. Bărbatul și femeia sunt diferiți și complementari. Bărbatul lăsat singur este doar o jumătate, la fel ca și femeia.

Numai împreună, într-o profundă stare de unire, bărbatul și femeia vor simți pentru prima dată totalitatea, perfecțiunea.

Ceea ce a făcut bărbatul, de sute de ani, femeii, este pur și simplu monstruos. Ea nu poate să se considere egală cu bărbatul. Iar condiționarea ei este atât de profundă încât chiar dacă i se spune că este realmente egală, nu va crede acest lucru. Această idee i-a pătruns în adâncurile minții, iar condiționarea a devenit propria ei convingere; ea crede că este inferioară în forța fizică și în calitățile intelectuale. Iar bărbatul care a adus femeia în această stare, nu o poate iubi. Iubirea poate exista numai între egali, între prieteni.

Dacă poți iubi fără gelozie, dacă poți iubi fără nici un atașament, dacă poți iubi un bărbat atât de mult încât propria sa fericire să fie fericirea ta - chiar dacă el este cu altă femeie și este fericit - atunci iubești cu adevărat. Și acest fapt te umple de bucurie. Vei fi fericită deoarece el este fericit. Și vei fi recunoscătoare femeii care l-a făcut pe partenerul tău fericit; gelozia va dispărea. Astfel iubirea a ajuns la puritate.

Această iubire nu poate crea nici o legătură. Iar aceasta iubire este pur și simplu o deschidere a inimii în toate direcțiile, către întregul cer.

Gelozia este un lucru foarte complicat. Ea este compusă din mai multe lucruri. Unul din ele este frica, altul - atitudinea egoistă, dorința de a

monopoliza; ea nu este o experiență a iubirii, ci una a posesivității, o tendința de a fi competitiv, o profundă frică de a nu fi inferior. Gelozia este compusă din atât de multe lucruri...

Riscul trebuie să fie una din trăsăturile fundamentale ale omului autentic. În clipa în care vezi că lucrurile se așează, destramă-le.

Tu însuși reprezinți o mulțime, o multitudine. Trebuie doar să privești mai îndeaproape, mai profund. Și vei găsi înlăuntrul tău mai multe persoane, care pretind - toate - că sunt "eu". Când ești furios, o anumită personalitate te ia în stăpânire și pretinde că este "eu". Când ești plin de iubire, o altă personalitate te domină, pretinzând că este eul tău. Acest joc nu te induce în eroare numai pe tine, ci și pe toți ceilalți care intră în relație cu tine, deoarece ei nu reușesc să deslușească cine ești de fapt. Iar ei poartă în interiorul lor - la fel - o întreagă mulțime. Astfel, orice relație implică nu două persoane, ci două mulțimi. În aceste condiții, războiul devine permanent, deoarece foarte rar se întâmplă ca eul iubitor al unei persoane să se întâlnească cu eul iubitor al celeilalte. Și astfel, ratezi mereu. Tu ești plin de iubire, însă celălalt e trist, nervos sau îngrijorat. Atunci când el este plin de iubire, tu nu ești. Și nu există nici o cale de a face aceste personalități să se întâlnească; ele se mișcă independent una de alta.

În interiorul tău se produce o anumită mișcare de rotație. Și dacă continui să îți privești numeroasele personalități, atunci este bine să nu te amesteci în ceea ce fac ele, deoarece acest lucru va crea și mai multă confuzie. Mulțumește-te să le privești, căci numai astfel vei deveni conștient de faptul că există și un martor - care nu este o personalitate - în fața căruia aceste personalități apar și dispar. Iar martorul nu este o altă personalitate, deoarece o personalitate nu poate urmări o alta. Este foarte interesant. Și este un lucru fundamental - faptul că o personalitate nu poate urmări o alta, întrucât niciuna din aceste personalități nu este înzestrată cu suflet. Exact ca hainele voastre. Puteți să vă schimbați hainele, însă ele nu știu ca au fost schimbate, că acum este folosit alt costum. Voi nu sunteți hainele voastre, astfel încât le puteți schimba. Voi nu sunteți o personalitate. Și de aceea puteți deveni conștienți de nenumăratele voastre personalități. Un lucru devine însă clar: există realmente cineva care privește în permanență acest joc de personalități din jurul tău. Acesta ești tu însuși.

Urmărește așadar aceste personalități, însă adu-ți aminte mereu faptul că starea de martor reprezintă propria ta realitate. Și dacă poți rămâne atent la aceste personalități, ele vor începe să dispară; ele nu mai pot rămâne în viață. Pentru a rămâne în viață, au nevoie să te identifice cu ele. Dacă ești furios, este nevoie să-ți observi cu atenție furia, să nu te identifice cu ea. Și atunci, lipsită de energie, ea moare, dispare pur și simplu.

Rămâi așadar din ce în ce mai concentrat în această stare de observare, și toate aceste personalități vor dispărea. Iar când nu a mai rămas nici o personalitate, atunci realitatea ta - maestrul interior - s-a întors acasă. Atunci comportamentul tău va fi sincer, autentic. Atunci tot ceea ce vei face, vei face total, în întregime, fără să regreti nimic. Iar starea ta va fi întotdeauna una de mulțumire.

Multe din problemele noastre, probabil majoritatea lor, există datorită faptului că nu le-am privit în față, că nu le-am înfruntat; iar faptul de a nu le fi observat cu atenție, le da amploare.

Faptul că ne este frică de ele le dă energie, faptul că încercăm în permanență să le evităm le dă amploare. Ele nu sunt acceptate; acceptarea este însăși existența lor. Problemele nu există în afara acceptării voastre.

Locul de unde izvorăște energia vă aparține... Orice lucru care se întâmplă în viața voastră are nevoie de energie. Dacă nu vă trimiteți energia - este ceea ce numesc "identificare" - deci dacă nu vă identificați cu nimic, lucrul respectiv moare, el nu mai are o energie care să îl susțină.

Iar **neidentificarea** este cealaltă fațetă a faptului de a rămâne martor.

Obișnuința este comodă, luciditatea este dificilă - însă este astfel doar la început.

Nu ne-a interesat niciodată care sunt rădăcinile iubirii, ci ne-au interesat doar roadele ei. Le spunem oamenilor să fie non-violenți, să fie plini de compasiune, să fie atât de plini de iubire încât să-și iubească până și dușmanii, până și vecinii.

Vorbim despre fructe, însă nimeni nu este interesat de rădăcini.

Adevărata problemă este: "de ce nu suntem ființe iubitoare?" Nu este vorba de a fi plini de iubire față de o persoană sau alta, față de un

prieten sau un dușman; problema este dacă suntem plini de iubire, în sine.

Vă iubiți propriul corp? V-ați interesat vreodată de el astfel încât să îl atingeți cu o mișcare ușoară, mângâindu-l? Vă iubiți pe voi înșivă? Greșiți și este nevoie să vă îndreptați. Sunteți păcătoși și trebuie să vă transformați în sfinți. Cum ați putea să vă iubiți pe voi înșivă? Nu sunteți în stare nici măcar să vă acceptați pe voi înșivă așa cum sunteți.

Acestea sunt rădăcinile!

Florile artificiale nu se ofilesc niciodată; iubirea artificială este permanentă. Floarea autentică nu este permanentă; ea se schimbă de la o clipa la alta. Astăzi este aici, dansând în bătaia vântului, a soarelui și a ploii; mâine va dispărea. Ea a dispărut la fel de enigmatic cum a apărut.

Iubirea autentică este ca o floare adevărată.

Iubirea nu știe nimic despre trecut, nimic despre viitor; ea cunoaște numai prezentul. Inima nu are nici o noțiune a timpului.

Încearcă să înțelegi faptul că atât trecutul cât și viitorul sunt inexistente, ireale. Tot ce posezi este clipa prezentă - chiar această clipă. În mâinile tale se găsește întotdeauna o singură clipă; ea este atât de mică și de trecătoare, încât dacă te gândești la trecut și la viitor, o vei rata. Și ea este singura realitate și singura viață care poate exista.

Politica este o boală. Și ea ar trebui tratată ca atare. Și este mai periculoasă decât cancerul: dacă este nevoie de o intervenție chirurgicală, aceasta ar trebui făcută numaidecât. Însă politica este, în esența ei, ceva murdar. Trebuie să fie astfel, deoarece mii de persoane doresc un singur post, tânjesc după el. Este firesc să se lupte, să ucidă, să facă orice pentru a-l obține. Întreaga condiționare a minții noastre este fundamental greșită, prin faptul că am fost programați să fim ambițioși; aceasta este politica. Acest lucru nu se întâmplă doar în lumea obișnuită a politiciii; poluarea a atins întreaga noastră viață.

Chiar și un copil mic începe să-i zâmbească mamei sau tatălui cu un zâmbet nenatural. Acest zâmbet este lipsit de orice profunzime, însă el știe că atunci când zâmbește, este recompensat. El a învățat prima regulă a unui politician. Copilul este încă în scutece. Și l-ați învățat politica. Care poate fi apoi regăsită în toate relațiile interumane.

Bărbatul a distrus femeia. Este tot o politică. Femeia reprezintă jumătate din omenire, iar bărbatul nu are nici un drept să o strivească; el a făcut însă acest lucru secole întregi.

El nu i-a permis accesul la educație, nu i-a permis nici măcar să asculte sfintele scripturi. În multe religii i-a fost refuzat până și accesul în templu; sau, dacă acest lucru i-a fost permis, atunci numai într-un loc separat. Ea nu poate fi egală cu bărbatul nici măcar în fața lui Dumnezeu.

Bărbatul a încercat să limiteze libertatea femeii în orice fel posibil. Aceasta nu este iubire, ci politică. Iubești femeia, însă nu îi dai libertate. Ce fel de iubire este aceasta, care se teme de libertate? Femeia este pusă în cușcă, la fel ca un papagal. Poți afirma că iubești papagalul, însă nu înțelegi ce se întâmplă în realitate - îl ucizi. I-ai luat tot cerul pe care îl avea și i-ai dat în schimb numai o colivie. Ea poate fi făcută din aur, însă nu înseamnă nimic față de libertatea pe care o avea zburând în înaltul cerului, trecând dintr-un copac în altul, înălțându-și cântecele proprii; nu acelea pe care este obligată acum să le cânte, ci pe acelea născute spontan, firesc.

Jumătate din omenire, indiferent de țară sau de cultură, a fost distrusă de politica familială, care este tot o politică. Ori de câte ori apare dorința de a avea putere asupra altei persoane, este vorba de politică. Puterea este întotdeauna politică, chiar și atunci când este exercitată asupra copiilor minori. Părinții cred că este iubire, însă aceasta este numai o idee a lor; dorința lor reală este ca propriul lor copil să fie supus și ascultător. Și ce înseamnă să fie ascultător? Înseamnă că întreaga putere se găsește în mâinile părinților. Dacă ascultarea în sine este o calitate atât de importantă, atunci de ce să nu fie părinții cei care își ascultă copiii? Dacă ascultarea este ceva atât de religios, de ce să nu fie părinții cei care ascultă de copiii lor? Puterea nu are nimic de-a face cu religia. Singura legătură dintre putere și religie este aceea de a ascunde politica în spatele unor cuvinte frumoase. Este necesar să fie dezvăluite toate domeniile în care a intrat politica. Ea a pătruns pretutindeni, în toate relațiile. Ea a contaminat întreaga viață și o contaminează continuu.

Ambiția cultivată în fiecare este aceea de a deveni cineva, de a trebui să dovedești că nu ești o persoană obișnuită, ci una extraordinară. Oare de ce? Cui folosește?

Scopul este evident: tu însuși devii foarte puternic, iar ceilalți ți se subordonează.

Omenirea a fost castrată în diverse moduri, iar această castrare este un fenomen pur politic.

Oamenii iubesc libertatea, însă nimeni nu dorește vreo responsabilitate. Iar aceste două lucruri sunt legate unul de altul; ele sunt inseparabile.

De ce vă pasă dacă sunteți recunoscuți sau nu? Preocuparea pentru apreciere are sens doar atunci când nu vă iubiti munca, dorința de a fi recunoscuți are atunci un sens: ea este un substitut. Vă urâți munca, ea nu vă place, însă o continuați deoarece va urma o recunoaștere; veți fi apreciați, acceptați.

Vă place? Atunci totul este în regulă. Dacă nu vă place, atunci schimbați-o.

Părinții, profesorii, insistă asupra faptului că trebuie să fiți apreciați, că trebuie să fiți respectați. Aceasta este o strategie foarte subtilă pentru a păstra lumea sub control.

Învățați un lucru fundamental: faceți tot ceea ce vreți să faceți, tot ce vă place să faceți. Și nu cereți niciodată ca munca voastră să primească vreo recunoaștere. Ar însemna să cerșiți. De ce să ceri să ți se acorde vreo recunoaștere? De ce să umbli după acceptare?

Privește în profunzimea ființei tale. Poate că nu îți place cu adevărat ceea ce faci. Poate că îți este teamă că nu te afli pe calea cea bună.

Recunoașterea te va ajuta să simți că ai dreptate. Faptul de a fi recunoscut te va face să simți că te afli pe drumul cel bun.

Adevărata problemă ține de sentimentele tale; ea nu are nimic de-a face cu lumea exterioară. De ce să depinzi de alții? Toate aceste probleme depind de alții, iar tu însuși devii dependent.

Când te eliberezi de această dependență, te transformi într-un individ. Iar faptul de a deveni individ, de a trăi în deplină libertate, de a-ți potoli setea de libertate bând de la propriile tale izvoare, înseamnă a fi o ființă pe deplin centrată, înrădăcinată. Și acesta este începutul ultimei tale înfloriri.

Dacă inteligența te menține în sfera inocenței, este cel mai frumos lucru cu putință. Însă dacă ea este opusul inocenței, atunci este pur și simplu șiretenie. Și nimic altceva; nu este vorba în nici un caz de inteligență.

În clipa în care inocența dispăre, puritatea inteligenței dispăre la rândul ei; inteligența se transformă într-un cadavru. Este mai bine să o numim "înțelect". Ea vă poate transforma în mari intelectuali, dar nu produce nici

o transformare a vieții voastre și nu deschide nici o poartă spre misterele existenței.

Aceste mistere sunt revelate numai copilului inteligent. Iar ființa cu adevărat inteligentă își păstrează prospețimea copilăriei până în ultima clipă a vieții. Ea nu își pierde uimirea pe care o simte copilul atunci când privește păsările, florile, cerul... Inteligenței trebuie să i se alăture și calitatea de a fi inocent.

Faptul că adevărul nu e ceva democratic este un lucru realmente straniu. Ceea ce este adevărat nu se poate hotărî printr-o majoritate de voturi; aceasta cale nu duce niciodată la adevăr. Oamenii vor vota pentru ceea ce este mai confortabil; minciunile au această calitate, deoarece în legătură cu ele nu trebuie făcut nimic - ele trebuie doar crezute.

Adevărul presupune un efort intens, o cercetare profundă și un simț al riscului; trebuie să pășești singur pe o cale neumblată de nimeni.

Un om cu adevărat matur are o serie de calități care sunt mai degrabă stranii. În primul rând, el nu mai este o persoană, el nu mai este un ego. Este prezent, însă nu în calitate de persoană.

În al doilea rând, el seamănă cu un copil; este simplu, este inocent. Susțin deci că o persoană matură este înzestrată cu o serie de calități foarte stranii, pentru că noțiunea de "maturitate" este de obicei asociată cu experiența, cu vârsta.

Persoana cu adevărat matură poate fi batrână din punct de vedere biologic; din punct de vedere spiritual însă, ea va fi la fel de inocentă ca un copil. Maturitatea sa nu e o simplă experiență dobândită de-a lungul vieții; atunci ea nu ar mai fi ca un copil, nu ar mai fi o prezență.

Maturitatea nu are nimic de-a face cu experiența de viață. Ea este legată de călătoria interioară, de experiențele interioare.

Cu cât o ființă patrunde mai mult în interiorul ei, cu atât este mai matură. Atunci când a ajuns în însuși centrul ființei sale, este pe deplin matură. În acea clipă însă, persoana dispare, rămâne doar o prezență; ego-ul dispare, rămâne numai tăcerea. Cunoașterea dispare, rămâne doar inocența.

Pentru mine, maturitatea este un alt nume al realizării de sine. Ai ajuns la o deplină actualizare a potențialului tău. Potențialul s-a actualizat.

Sămînța și-a încheiat lunga călătorie și a înflorit.

Maturitatea are un parfum specific; ea înzestreaază individul cu o frumusețe extraordinară. Ea aduce cu sine inteligența, o inteligență

neobișnuită. Ființa respectivă se transformă în pură iubire. Acțiunea sa este iubire, iar absența acțiunii este tot iubire. Viața sa este iubire, moartea sa este iubire.

Acea ființă este pur și simplu o floare a iubirii.

De fiecare dată când o ființă realizează ceva adevărat, inima sa începe să danseze. Inima sa este singura care poate să mărturisească adevărul. Iar această mărturie nu poate fi făcută prin intermediul cuvintelor. Ea poate fi realizată în felul ei: prin iubire, prin dans, prin muzică - folosind modalități nonverbale. Comunicarea se produce, însă fără a face apel la limbaj și la logică.

Muzica modernă și-a pierdut locul pe care îl avea în trecut, deoarece a uitat care este rolul ei real. Ea și-a uitat originile. Ea nu știe că se găsește în legătură cu meditația. Iar acest lucru este valabil și pentru celelalte arte. Ele s-au îndepărtat, toate, de meditație. Și împing ființele umane spre nebunie.

Artistul prezintă un pericol atât pentru el însuși cât și pentru publicul său. Poate că respectivul se exprimă prin pictură, însă această pictură este nebună; ea nu provine din meditație.

Singurul rol al minții este acela de a diviza. Inima are rolul de a descoperi legăturile care unesc lucrurile, iar acest lucru nu poate fi făcut de către minte.

Gândul la liniște și tăcere nu încânta pe nimeni. Iar această problemă nu este numai a voastră; este problema minții în sine, deoarece a fi liniștit, a rămâne în tăcere, înseamnă de fapt a fi într-o stare non-mentală.

Mintea nu poate rămâne liniștită. Ea are nevoie în permanență de gândire, de continua îngrijorare. Mintea funcționează ca o bicicletă: cât timp pedalezi, își continuă activitatea; din clipa în care nu o mai faci, se oprește. Mintea este un vehicul cu două roți, iar gândirea ta este o permanentă pedalare.

Chiar dacă uneori rămâi puțin în tăcere, după un timp începi să îți faci probleme: "Ce e cu tăcerea asta?" Originea tensiunilor poate fi diversă. gândurile pot apărea din orice sursă. De fapt, mintea poate exista numai într-un singur fel - fugind în continuu după ceva sau de ceva; goana este prezentă însă în ambele cazuri.

Această fugă este însăși mintea.
În clipa în care te oprești, mintea dispare.

Încercăm, prin orice mijloace, să trecem peste senzația că suntem străini unul față de altul. De aceea am și inventat tot felul de ritualuri. Un bărbat se căsătorește cu o femeie. Și ce este în fond căsătoria? Este doar un ritual. De ce este nevoie de el? Deoarece soții doresc să treacă peste faptul ca sunt străini, doresc să comunice cumva, să intre în relație. Însă această relație nu este creată niciodată; ei își imaginează că unul joacă rolul soțului, celălalt rolul soției, însă rămân străini unul față de altul. Și vor trăi astfel împreună toată viața, însă nu vor fi nimic mai mult decât niște străini, deoarece nimeni nu poate pătrunde în singurătatea celuilalt. Senzația de ciudățenie dispare numai dacă puteți pătrunde în singurătatea mea, sau dacă pot intra în singurătatea voastră - însă acest lucru nu este posibil, acest lucru nu se poate realiza din punct de vedere practic. Putem să ne apropiem foarte mult, însă cu cât ne apropiem mai mult, cu atât devenim mai conștienți de faptul că suntem străini; apropiindu-ne, observăm mai bine acest lucru. Celălalt îmi este total necunoscut; s-ar putea chiar să nu fiu în stare să îl cunosc.

Fiecare este îmbrăcat într-o armură. În primul rând: copilul se naște, complet neajutorat, într-o lume despre care nu știe nimic. Este firesc să îi fie teamă de necunoscutul care se deschide în fața lui.

El nu a uitat încă acele nouă luni de deplină siguranță, în care era lipsit de orice grijă, liber de orice răspundere, fără să-și facă probleme în privința zilei de mâine. Pentru noi este vorba de numai nouă luni, pentru el este însă o eternitate. El nu are noțiunea timpului; nu știe nimic despre calendar, despre ore, minute, zile sau luni. El a trăit o eternitate în deplină siguranță, fără nici o responsabilitate.

Apoi este aruncat deodată într-o lume necunoscută, în care depinde cu totul de ceilalți. Este deci firesc să se teamă. Toți sunt mai mari decât el, mai puternici și îi este imposibil să supraviețuiască fără ajutorul lor.

Copilul este conștient de dependența sa; el și-a pierdut independența, libertatea.

Dintr-un anumit punct de vedere, armura poate reprezenta o necesitate; poate că este. Însă, odata cu înaintarea în vârstă, are loc nu numai o creștere ci și o maturizare. Și începeți să deveniți conștienți de ceea ce purtați în interiorul vostru.

Priviți îndeaproape și veți găsi în voi teama. O persoană matură trebuie să renunțe la tot ceea ce are vreo legătură cu frica. Astfel se instalează maturitatea. Urmăriți pur și simplu toate acțiunile voastre, toate credințele

voastre și întrebați-vă dacă au la bază realitatea, experiența sau teama. Tot ceea ce se bazează pe teamă trebuie aruncat imediat, fără nici o ezitare. Este armura voastră.

Armura voastră psihologică nu poate fi îndepărtată; vă veți lupta pentru a o păstra. Sunteți singurii capabili de a face ceva pentru a o îndepărta: trebuie să îi examinați cu atenție părțile componente. Dacă acestea s-au format ca urmare a înțelegerii, a experiențelor voastre, atunci nu trebuie operată o renunțare, ci o integrare în propria voastră ființă.

Însă nu veți găsi în armura voastră nici măcar un singur lucru care să aibă la baza experiența. Ea este formată numai de teamă, de la A la Z. Întreaga noastră viață se bazează pe teamă, iar toate celelalte experiențe sunt otrăvite de ea. Iubim o altă ființă, însă această iubire are la bază frica. Frica distruge, frica otrăvește.

Cautăm să descoperim adevărul, însă în cazul în care căutarea noastră se bazează pe teamă, nu vom reuși să-l găsim.

Orice ați face, rețineți un singur lucru: creșterea voastră nu se va putea realiza dacă are drept fundament frica; veți tremura și veți muri. Frica este în slujba morții.

O ființă lipsită de teamă este răsplătită cu toate darurile vieții. Nu mai există nici o separare; sunteți încărcăți cu daruri. Și în tot ceea ce întreprindeți aveți o putere, o siguranță, o extraordinară senzație de autoritate.

Este necesară înțelegerea procesului de identificare - modul în care ființa se identifică cu ceva care nu este ea însăși. În acest moment vă identificați cu mintea. Credeți că sunteți mintea. De aici provine teama. Dacă vă identificați cu mintea, atunci bineînțeles că în clipa în care se oprește, sunteți terminați, nu mai existenți.

Iar voi nu cunoașteți nimic care să fie transcendent minții.

Adevărul este că nu sunteți mintea, sunteți ceva care o transcende; ca urmare, este absolut necesar ca toate mișcărilor minții să se oprească pentru a va da seama - pentru prima dată - că sunteți diferiți de ea; voi puteți exista chiar și în absența ei.

Mintea a plecat, iar voi sunteți încă prezenți - cu mai multă bucurie, mai multă glorie, mai multă lumină, mai multă conștiință, mai multă ființare.

Adevărul este că suntem singuri, că suntem străini, iar lumea ar fi cu mult mai bună dacă am accepta acest lucru ca pe un adevăr fundamental - faptul că suntem străini.

Ce este rău în a te îndrăgosti de un străin? De ce trebuie neapărat să distrugi această senzație a necunoscutului înainte de a te îndrăgosti de el?

Unul din lucrurile frumoase ale vieții este acela ca suntem cu toții străini și nu avem nici o posibilitate de a schimba această realitate. Este frumos să existe străini care se iubesc, să existe străini care îți sunt prieteni și pe care îi întâlnești în întreaga lume. Atunci întreaga lume devine un mister; ea este realmente un mister.

Este cunoscut faptul că atunci când te îndrăgostești de un bărbat, iubirea ta nu se îndreaptă către bărbatul real ci către unul plasmuit de imaginația ta. Înainte de a fi împreună, când îl zărești de la fereastra ta, când îl întâlnești pe plajă câteva minute, sau când vă țineți de mână la film, începeți să vă spuneți: "Suntem făcuți unul pentru altul".

Însă nici o ființă nu este făcută pentru alta. Vă proiectați doar, în mod inconștient, propriile fantasme asupra celuilalt. Creați astfel în jurul lui o anumită aură, iar el o creează în jurul vostru. Totul pare frumos, deoarece înfrumusețați totul, visați, nu vedeți realitatea. Mai mult, fiecare se străduiește să deranjeze cât mai puțin imaginația celuilalt.

Prin urmare, femeia se comportă așa cum dorește bărbatul, iar acesta se poartă așa cum dorește partenera sa. Însă acest lucru se poate întâmpla numai câteva minute, cel mult câteva ore. Odată ce vă căsătoriți și trebuie să trăiți împreună douăzeci și patru de ore pe zi, acest lucru - această pretenție de a fi ceea ce nu ești de fapt - se transformă într-o povară de nesuportat.

Cât timp puteți să vă comportați în așa fel încât să satisfaceți fantezia celuilalt? Mai devreme sau mai târziu acest lucru devine dificil. Și începeți să vă răzbunați. Începeți să distrugeți tot ceea ce imaginația bărbatului a creat în jurul vostru, deoarece nu doriți să fiți prizoniera unei imagini - doriți să fiți, pur și simplu, voi înșivă.

Tot astfel se întâmplă și cu bărbatul: el dorește să fie liber, să fie el însuși. Acesta este veșnicul conflict dintre îndrăgostiți, senzația la care se ajunge în toate relațiile.

Iubirea vă dăruiește întotdeauna libertatea.

Iubirea permite celuilalt să facă tot ceea ce simte că trebuie să facă. Indiferent ce hotărăște el ca îl va transpune într-o stare de beatitudine, alegerea îi aparține în întregime.

Dacă iubiți persoana respectivă, îi respectați intimitatea. Nu va amestecați în viața ei intimă. Nu încercați să impuneți nimic ființei sale interioare.

Cerința fundamentală a vieții este următoarea: "îl accept pe celălalt așa cum este". Iar iubirea nu încearcă niciodată să îl schimbe pe celălalt în conformitate cu ideea pe care o avem despre el.

Nu încercați să ajustați persoana pe ici pe colo, pentru a o potrivi cu un șablon; nu procedați la fel ca toată lumea!

Dacă iubiți cu adevărat, atunci nu aveți de pus nici o condiție.

Iar dacă nu iubiți, atunci cine vă dă dreptul să puneți condiții?

Este foarte clar. Dacă iubiți, atunci nu se pune problema unor condiții.

Iubești celălaltă fiindă așa cum este ea. Nici dacă nu iubiți nu este nici o problemă. Nu vă privește ce face celălalt: nu se pune problema nici unei condiții. Celălalt poate să facă tot ceea ce dorește.

Dacă gelozia dispare, iar iubirea rămâne totuși prezentă, atunci viața voastră are ceva care merită să fie păstrat.

Când îți împarți fericirea cu altul, nu te închizi împreună cu el într-o închisoare: pur și simplu dăruiești. Nu aștepti nici măcar mulțumire sau grațitudine. Dăruiești pentru că ești prea plin, dăruirea este o necesitate. Așadar, în cazul în care apare grațitudinea, ea este îndreptată către persoana care a acceptat iubirea ta, care a acceptat darul tău.

Acceptarea ei te-a eliberat, ți-a permis să-ți reverși iubirea asupra ei.

Și cu cât împărtașești mai mult celuilalt, cu cât dăruiești mai mult, cu atât ești mai bogat. Dăruind astfel, nu pierzi nimic și nici nu se ivește gândul "aș putea pierde totul".

De fapt, cu cât pierzi mai mult, cu atât existența își revarsă mai mult prosperitatea asupra ta, dăruindu-ți primăveri pe care până atunci nici nu le bănuiai.

Dacă întreaga existență este unitară și dacă are întotdeauna grijă de copaci, de animale, de munți, de oceane, de la cel mai mic fir de iarbă până la cea mai mare stea, atunci va avea grijă și de tine.

De ce să fii posesiv? Posesivitatea arată un singur lucru: că nu poți avea încredere în existență. Trebuie să te asiguri că totul este în regulă în ceea ce te privește, nu ai încredere în existență. Neposesivitatea înseamnă, în principal, încredere în existență.

Nu ai nevoie să posezi, întregul îți aparține deja.

Renunță la ideea că atașamentul și iubirea sunt unul și același lucru. Ele sunt antagoniste. Atașamentul este cel care distruge întreaga iubire.

Dacă alimentezi atașamentul, iubirea va fi distrusă; dacă întreții și alimentezi iubirea, atașamentul va dispărea de la sine.

Iubirea și atașamentul nu sunt unul și același lucru; ele sunt două fenomene complet distincte. Și chiar antagoniste.

Amintiți-vă în permanență regula de bază a vieții: dacă adorați pe cineva, mai devreme sau mai târziu vă veți răzbuna.

Trebuie să fiți atenți să nu vă lăsați manipulați de nici o persoană, indiferent care ar fi intențiile acesteia.

Trebuie să vă feriți de acești oameni de bine, care vă sfătuiesc să faceți așa și pe dincolo. Ascultați-i și mulțumiți-le. Intențiile lor nu sunt rele, însă până la urmă se termină prost.

Ascultați-vă doar inima.

Ea este singurul vostru maestru interior.

Oamenii din jur v-au judecat mereu, iar voi ați acceptat automat ideile lor. Suferiți din cauza tuturor acestor judecăți, pe care le aruncați la rândul vostru asupra altora. Acest lucru este însă cu totul nefiresc. Și întreaga omenire suferă din cauza lui.

Dacă vreăi să nu fiți antrenați în acest joc, prima condiție este de a nu vă judeca pe voi înșivă. Acceptați-vă, plini de umilință, imperfecțiunea, eșecurile, greșelile, slăbiciunile. Nu este nevoie să pretindeți că sunteți altfel. Fiți pur și simplu voi înșivă; spuneți-vă: "Mi-e frică; mi-e teamă de nopțile întunecate. Mi-e teamă să merg noaptea în pădure." Ce este rău în acest lucru? Este ceva omenesc.

Odată ce te accepți pe tine însuși așa cum ești, vei putea să îi accepți și pe ceilalți, căci îți vei da seama că suferă - la rândul lor - de aceeași boală. Iar faptul de a-i accepta îi va ajuta să se accepte la rândul lor.

Putem inversa întregul proces: vă acceptați pe voi înșivă, iar acest lucru vă face capabili să îi acceptați și pe ceilalți. Și pentru că sunt acceptați de ceilalți, ei cunosc pentru prima dată frumusețea acceptării - ei experimentează această stare de pace și încep, la rândul lor, să îi accepte pe ceilalți.

Dacă întreaga omenire ajunge în punctul în care fiecare este acceptat exact așa cum este, 90 la sută din întreaga nefericire va dispărea pur și simplu de la sine. Această nefericire nu are nici un fundament, iar inimile voastre se vor deschide de la sine, iubirea voastră se va revărsa asupra celorlalți.

Adevărul este întotdeauna pur, direct, detașat de toate. El are o

frumusețe deosebită, deoarece este esența vieții, a existenței, a naturii. Nimeni nu minte, cu excepția omului. O tufă de trandafiri nu poate minți. Ea trebuie să producă trandafiri; din ea nu pot ieși gălbenele, ea nu poate înșela. Îi este imposibil să fie altfel decât este.

Întreaga existență, cu excepția omului, trăiește în adevăr.

Adevărul este religia întregii existențe; numai ființa umană face excepție. Dar în clipa în care omul se hotărăște să devină o parte a existenței, adevărul devine religia sa.

Aceasta este cea mai mare revoluție care i se poate întâmpla oricărei ființe. Acesta este momentul de glorie.

Voi nu vedeți lumea așa cum este, o vedeți așa cum vă obligă mintea voastră să o percepeți. Și acest lucru îl puteți constata pretutindeni.

Oamenii sunt condiționați în cele mai diverse feluri, iar mintea nu este nimic altceva decât condiționare. Ei privesc lucrurile conform prejudecăților pe care le au; acestea au o anumită culoare.

Facem distincții, considerăm o ființă superioară și alta inferioară, considerăm că bărbatul este mai puternic iar femeia mai slabă și îi diferențiem pe oameni în funcție de inteligența lor... Unele rase au susținut că sunt poporul ales al lui Dumnezeu. Fiecare religie pretinde că scriptura ei este scrisă de Dumnezeu însuși. Toate aceste lucruri constituie, strat peste strat, mintea voastră.

Până când nu veți fi în stare să lăsați întreaga minte deoparte și să priviți lumea direct, imediat, prin intermediul conștiinței, nu veți fi niciodată capabili să vedeți adevărul.

Cel mai mare act de curaj este acela de a renunța la minte. Cel mai curajos om este acela care privește lumea așa cum este ea, fără ca între aceasta și el să se interpună mintea. Lumea este cu totul altfel, neasemuit de frumoasă.

Nu mai există nimic inferior sau superior, nu mai există nici o deosebire.

În general se crede că intelectualii sunt oameni inteligenți. Nu este adevărat. Intelectualii se bazează pe cuvinte moarte. Inteligența nu poate face acest lucru. Inteligența aruncă cuvântul, care este cadavrul. Și păstrează vibrația lui vie.

Calea unei ființe inteligente este calea inimii, deoarece inima nu este interesată de cuvinte; o interesează numai seva conținută în ele. Ea nu păstrează recipientele, ea bea pur și simplu sucul și aruncă recipientul.

Pentru mine, ființa religioasă nu este cea aflată mai presus de natură, ci

aceea care este în întregime naturală, care a explorat natura în toate dimensiunile ei, care nu a lăsat nimic neexplorat.

Ființele trebuie să trăiască o viață naturală pentru a ajunge la o moarte firească. Moartea care se întâmplă firesc reprezintă culminarea unei vieți trăite în chip firesc, fără nici o inhibiție, în absența oricărei stări depresive. O viață ca aceea a animalelor, păsărilor și copacilor, fără nici o discontinuitate; o viață trăită liber, care îi permite naturii să se reverse prin intermediul ei, fără nici o opoziție, ca și cum voi ați fi absenți, iar viața s-ar mișca de la sine.

Nu voi sunteți cei care trăiți viața; mai degrabă viața vă trăiește pe voi; voi va aflați undeva în umbră. În acest caz, punctul culminant al acestei vieți va fi o moarte firească.

Moartea va fi o reflectare a acestui punct culminant, crescendo-ul întregii voastre vieți. Ea este, într-o formă condensată, tot ceea ce ați trăit.

Foarte puțini oameni au murit însă în mod firesc, deoarece foarte puțini au trăit în chip firesc.

Ne este teamă de moarte, deoarece știm că vom muri (?...) și nu vrem ca acest lucru să se întâmple. Dorim să rămânem cu iluziile noastre; dorim să trăim într-o stare în care să putem spune: "toți ceilalți vor muri, însă nu și eu." Această iluzie este omniprezentă: "Eu nu voi muri."

Moartea este un subiect tabu.

Oamenilor le este teamă să discute despre ea, deoarece le amintește de propria lor moarte. Ei sunt preocupați de viața de zi cu zi; apropierea morții este iminentă (?...). Și ca urmare apare dorința de a se refugia în activitățile lor. Acestea sunt ca o perdea: nu, nu vor muri, în nici un caz nu vor muri, cel puțin nu acum, poate mai târziu. "O să vedem noi, atunci când se va întâmpla."

Dacă acceptați viața în totalitate, ați acceptat și moartea; ea este doar o odihnă. Ați lucrat toată ziua; nu doriți oare să vă odihniți? Somnul vă reconfortează, vă pune din nou în formă. Întreaga oboseală dispare, sunteți din nou proaspeți.

Moartea realizează același lucru, la un nivel mai profund. Ea schimbă acest corp cu un altul, deoarece corpul pe care îl aveți nu mai poate fi înviorat de un somn obișnuit - a îmbătrânit (...). Se impune o schimbare mai importantă; este nevoie de un corp nou. Energia voastră vitală are nevoie de o nouă formă. Moartea este doar un somn care vă ajută să treceți mai ușor într-o nouă formă.

Un om care este plin de frică, își duce viața însoțit de o neîntreruptă teamă launtrică. El este întotdeauna la limita nebuniei, deoarece în viață se pot întâmpla multe, iar motivele de teamă nu lipsesc.

Puteți face o listă considerabilă cu toate motivele temerilor voastre; indiferent de prezența lor, rămâneți - totuși - în viață. Epidemii, boli, pericole, răpiri și - de cealaltă parte - o viață atât de scurtă (...). Iar apoi urmează moartea, pe care nu o puteți evita (...). Întreaga voastră viață va deveni sumbră.

Renunțați la teamă. Ea a pătruns în voi atunci când erați copii, în mod inconștient. Renunțați acum la teamă în mod conștient și deveniți persoane adulte. Viața este cu atât mai frumoasă și mai luminoasă, cu cât sunteți mai maturi.

Responsabilitatea nu este un joc. Este una din cele mai autentice căi de a trăi periculos.

Pentru mine lipsa de supunere este cea mai importantă revoluție. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să spuneți "nu" în orice situație. Aceasta înseamnă să decideți pur și simplu ce să faceți și ce să nu faceți, dacă este bine să faceți lucrul respectiv sau nu. Înseamnă a deveni voi înșivă răspunzători.

Până când nu veți afla adevărul ființei voastre, nu veți simți niciodată marea binecuvântare a vieții. Nu veți fi niciodată capabili să fiți plini de bucurie pentru simplul fapt că existați. Dacă nu puteți experimenta adevărul, nu veți putea să intrați în legătură cu acest cosmos infinit care este casa voastră. El v-a născut. Și asteaptă de la voi să ajungeți pe cea mai înaltă culme a conștientei, deoarece prin voi existența poate deveni conștientă. Nu există nici o altă cale.

Intelect înseamnă gândire, în timp ce conștientă este descoperită într-o stare de ne-gândire, într-o liniște atât de deplină încât nu mai sunteți deranjați de mișcarea nici unui gând. În acea tăcere, descoperiți faptul că ființa voastră intimă este la fel de vastă ca și cerul.

Faptul de a o cunoaște este ceva care merită cu adevărat să fie experimentat, restul cunoștințelor acumulate de voi nu reprezintă decât reziduuri.

Cunoștințele vă pot ajuta, vă sunt utile, însă nu duc la o transformare a

ființei voastre. Ele nu vă pot conduce la împlinire, la mulțumire, la iluminare. Ele nu vă pot conduce într-un punct în care să puteți spune: "Am ajuns acasă".

Nu există nici un loc pe care să îl putem numi casă, până când nu îl găsim înlăuntrul nostru, în propria noastră ființă.

A dăruia iubirea este o experiență reală, frumoasă, deoarece în acest caz ești rege. A primi iubirea este o experiență ne semnificativă, ca aceea a unui cerșetor.

Nu fiți cerșetori. Macar în ceea ce privește iubirea, fiți regi, deoarece iubirea este o calitate nepuizabilă; puteți să dăruiați cât de mult doriți. Nu vă fie teamă că se va epuiza și că vă veți spune într-o bună zi:

"Dumnezeule! Nu mai am nici un pic de iubire de dăruit."

Iubirea nu este ceva cantitativ, ci calitativ; ea are calitatea de a crește atunci când dăruiați și de a se diminua atunci când o țineți doar pentru voi. Dacă rămâne numai în voi, moare. Dăruiați deci cât puteți. Nu trebuie să vă pese. O minte zgârcită își spune: "Îmi voi dăruia iubirea numai anumitor persoane, care au anumite calități".

Voi nu înțelegeți faptul că aveți în voi atât de mult... sunteți la fel ca un nor gata să-și reverse ploaia. Norului nu îi pasă dacă se revarsă asupra stâncilor, grădinilor sau oceanului - acest lucru nu are nici o importanță. El vrea să se elibereze. Și acea eliberare îi dă o senzație extraordinară. Primul secret este: Nu cereți niciodată să fiți iubiți. Nu așteptați iubirea, gândindu-vă că o veți dăruia numai atunci când vi se va cere acest lucru.
